

STOPINJICE

GLASILO CUDV Dobrna

25

UVODNIK

Nova številka Stopinjic razodeva, kako je minilo preteklo šolsko leto v Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna. V letošnjih Stopinjicah se odražajo številni dogodki in doživetja, katera so zapisali uporabniki in zaposleni v našem centru.

Uporabnice in uporabniki izražajo veliko zanimanj, izkazujejo pripravljenost in motiviranost za učenje, pogum za preizkušanje in tudi voljo za delo, da želene uresničijo. Sodelavci v centru, s svojo naravnostjo na sočloveka to opazijo. In skupaj lahko načrtujemo nove aktivnosti in dejavnosti, v katerih se lahko potrjujemo, učimo in napredujemo vsi vključeni. Tako smo tudi v preteklem letu lahko sodelovali pri številnih novih zamislih in idejah, ki bogatijo naš vsakdan. Uporabnice in uporabniki so povabljeni, da po svojih sposobnostih in močeh sodelujejo pri oblikovanju življenja v centru. Vedno znova potrjujejo, da so pri tem odgovorni in realni sogovorniki, kadar jim uspemo stvari predstaviti na njim razumljiv način in tako, da upoštevamo njihove življenjske izkušnje. Zavedajo se tudi omejitev, ki jih pred vse nas postavljajo okvirji organizirane skupinske oblike življenja. In vedno znova potrdimo, da zmoremo najti poti, da se individualna hotenja in želje lahko uresničijo, kadar jim znamo prisluhiti. Vsako uresničeno hotenje nosi s seboj novo vero v napredek in avtonomnost posameznic in posameznikov, ki smo združeni pod isto streho.

V centru smo pristopili k številnim novostim, katere so zaživele v preteklem letu. Tako smo se veliko ukvarjali s skupnim razmišljanjem o kakovosti naših storitev, v veselje nam je pogled na pašnik, kjer opazujemo, kako se med seboj spoznavata Nodika in Fagur, uporabniki so se že docela navadili življenja v novi bivalni enoti, prenovljena nogometna ekipa žanje prve uspehe, dekleta so z veseljem obiskovale ure plesa z vozički, opravljen je bil kolesarski izpit in še bi lahko naštevala. Pri vseh novostih je v ospredju sodelovanje, povezovanje, zmožnost vseh udeležениh, da opazimo potrebe drugega in jih v partnerskem odnosu skupaj zadovoljimo.

Irena Ceglar,
direktorica

PRIDOBITVE V CUDV MED »INDIJANSKIM POLETJEM«

5. oktobra smo v centru, ob kulturnem programu in delavnicah, na temo živahna jesen, širši javnosti predstavili, kaj se je pri nas dogajalo med počitnicami.

V času, ko naj bi počivali in se hladili v hladni senci, se je pri nas dogajalo...

Zaključila so se dela z adaptacijo prostorov v delu neizkoriščenega podstrešja. S septembrom smo 8 uporabnikov, starih nad 26 let, kateri odhajajo na delo v varstveno delovni center v Vojniku, preselili v novo bivalno enoto.

Zakaj ne bi bili boljši tudi za uporabnike in njihove svojce, če se že trudimo biti prijazni do zaposlenih skozi projekt Družini prijazno podjetje?

Začeli smo s projektom E-qalin. Ta dan je bil priložnost za uvodno slovenost ob začetku projekta. Poskušali bomo pridobiti certifikat kakovosti storitev v socialnem varstvu, to je vseevropski standard kakovosti. Pri tem sodelujejo zaposleni, uporabniki in starši.

Pomembna novost je senik, ki je zrastel na robu zemljišča ob telovadnici. Potrebujemo ga, saj bomo v pomladnih mesecih začeli s hipoterapijo na domači lokaciji.

Vanjo bi se lahko vključevalo večje število uporabnikov, saj smo se doslej vozili na ježo v KK Škofja vas. Izgradnjo senika in ograjo za spust konja so nam omogočili donatorji Lions kluba Slovenske Konjice, Rotaract Celje in gospod Ivan Robnik.

V kotanji je bilo ravno dovolj prostora za velik indijanski šotor. Med poletjem smo pričeli s poslikavo platna, pekli smo si večerjo v njem, preiskusili smo se že v indijanskem vikendu, ko smo v šotoru tudi spali. Ob njem ali v njem so se igrali tudi drugi priložnostni obiskovalci. Pričakujemo pa, da ga bodo uporabili še zaposleni za svoje sestanke.

Bojana Lipičnik,
vodja Centra za usposabljanje otrok in
mladostnikov

Zunanje površine za centrom, namenjene igri in sprostitvi uporabnikov, smo obogatili s senzornim vrtom, ki daje nešteto možnosti vzpodbujanju razvoja vseh čutil. Tu lahko vonjamo različne rastline, jih otipamo, trgamo, se igramo, hodimo po različnih materialih, poslušamo zvoke iz narave in vetrne zvončke.

LETOVANJE V TOPLI

Izmed destinacij, ki so bile na izbiro za letovanje, smo se že zgodaj spomladi odločili za Toplo v Črni na Koroškem. Ja, zakaj pa ne, smo si rekli. Priporočila in izkušnje prejšnjih let so bile pozitivne, mi pa pripravljeni na nova doživetja. Tako smo komaj čakali konec šolskega leta, ko smo se, od 18. do 22. junija, odpravili na "počitnice". Zavedali smo se, da nas čaka prava avantura, saj kraja pred tem nismo poznali, pa tudi, da si sami kuhamo, je bila enotna odločitev.

Pot iz centra Črne, nas je vodila po strmi, vijugasti cesti do cilja. A, ko smo prispeli, smo vedeli, da je bila odločitev pravilna.

Pričakala nas je velika koča ob gozdu, sredi ograjenih pašnikov, naokoli pa visoko gorovje - prava paša za oči in sprostitev od vsakdanjega vrveža.

Dneve smo si zapolnili z vsakodnevnimi sprehodi, kjer smo odkrivali skrite kotičke, kot je bila kamnita starinska utica, stikali smo za borovnicami, ki jih še ni bilo, kuhali smo dobrote, imeli piknik, se igrali družabne igre in poležavali v senci. Najlepša so bila jutra s čudovitimi sončnimi vzhodi ter glasnim petjem ptic, pa tudi večeri, ko se je vse umirilo, na travnik pa je priskakljala kakšna srnica.

Teden je hitro minil. V petek zjutraj je začelo močno deževati, a ko smo pospravili prtljago, se je kot naročeno, zunaj zjasnilo. Za slovo so čisto blizu prišle še krave, ki so jih ravno takrat spustili na pašnik. Čeprav močno utrujeni, a kljub temu z rahlo grenkim priokusom, da je vsega konec, smo se usedli v kombi in avtomobile. Nekateri so že komaj čakali na vožnjo, saj jim veliko pomeni vožnja in opazovanje čudovite narave.

Cirila Rozman,
razredničarka

NOČNI POHOD NA PAŠKI KOZJAK

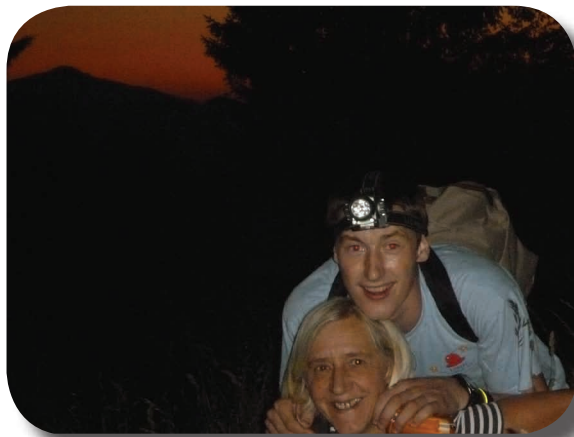
Občina Dobrna vsako leto organizira nočni pohod na Paški Kozjak. Moja razredničarka, Vesna Žagar, me je vprašala, če želim iti tudi jaz. Seveda sem bil takoj za to.

Po večerji sem se oblekel za planinski pohod. Pripravil sem si nahrbtnik. S seboj sem vzel svetilko, ki mi jo je posodila Mateja Čerenak. Do pošte, kjer smo se vsi zbrali, sem šel sam. Ko sem prišel tja, so me planinci pohvalili, da sem »korajžen«, ker grem na nočni pohod.

Ob 20. uri smo začeli hoditi. Bilo je še precej toplo. Pri domačiji Žužek smo se prvič ustavili in spili pijačo. Potem smo šli dalje. Pot je bila zelo strma, a sem zlahka hodil, ker imam dobro kondicijo. Na planinsko kočo smo prišli ob 10. uri. Čakala nas je dobra enolončnica. Ko so se ostali pogovarjali in zabavali, sem se jaz kratkočasil na internetu. Ob 11-ih smo se zbrali pred kočo in se slikali. Bilo je zelo temno, zato sem vzel svetilko in jo prižgal. Nazaj smo se vračali po drugi poti. Počasi sem postajal utrujen in zaspan. Večkrat sem vprašal Vesno, če bomo kmalu v Dobrni. Ko smo končno prišli do hotela, je bila ura 1.30. Z veseljem sem sedel v Vesnin avto, da me je odpeljala v center. Naslednji dan sem spal do kosila. Vseeno si želim še kdaj iti na nočni pohod.

Vinko

Zbrala: Vesna Žagar,
razredničarka

OBISK ČARODEJSKE DELAVNICE V CELJU

Počitnice so prehitro minile, ostalo pa nam je ogromno zanimivih spominov. Eno od vznemirljivejših doživetij, je bil obisk čarodejske delavnice v Celju.

Na vročo julijsko soboto, sta dve skupini odšli v Celje. Tik ob nabrežju reke Savinje, kot pravijo domačini, na mestni plaži, smo najprej popili dopoldansko kavico, nato pa so uporabniki začeli izvajati različne vragolije.

Kar dva čarovniška klovna sta jih učila zanimivih trikov. Jasminko se je najboljšje odrezal pri vrtenju krožnikov na zelo tanki palici in vrtenju krtačke z enim prstom. Tina je bila odlična v hoji s hoduljami, Tadej je lovil ravnotežje na deski, Ina in Maja sta hodili sinhrono z zavezanimi lesenimi deskami.

Ker so bili vsi tako dobre volje, bilo pa je peklenko vroče, so z veseljem nastavili obraz v luknje velikega panoja, kjer so jih najmlajši obiskovalci delavnice obmetavali z mokrimi gobami.

Dobra ura je minila prehitro, glavni klov, čarovnik, je bil tako navdušen nad spretnostjo in dobro voljo naših uporabnikov, da jim je na koncu naredil živali, pokrivala in sablje iz balonov. Bili so zelo veseli daril, saj so jih lahko odnesli domov. Na koncu smo se klovnama zahvalili, da sta nas naučila toliko novih trikov in jima zaklicali v slovo: »Upamo, da se še vidimo. Ko se vrnemo v center, bomo predlagali, da vaju povabijo k nam!«

Maja Koštomaj,
vzgojiteljica

PORTOROŽ

Letos sem preko Sožitja letoval v Portorožu. V nedeljo, 12. avgusta, smo se zjutraj zbrali pred dvorano Zlatorog v Celju. Bili smo trije fantje: Toni, Sebastjan in jaz. Spremljala nas je Kaja. Počakali smo šoferko, potem smo se opravili proti slovenski obali. Ko smo prispeli, so bili tam že drugi. Skupaj nas je bilo sedemintrideset. Vodja tabora je bila Lojzka Zemljič. Najprej smo si ogledali naše spalnice.

Na plažo smo vsak dan pešali po hribu navzdol in navzgor. Sonce je močno pripekalo.

Drugi dan smo imeli spoznavni večer. Vsak dan smo imeli dve uri počitka. Hecali smo se. Ful fajn smo se imeli. Upam, da bomo še kdaj skupaj.

Jasminko

MK DOBRNA - VTISI

V CUDV Dobrna naju je pričakala skupina mladostnikov, ki so bili željni novih znanj, motivirani, aktivni, sodelovalni. Kadar izvajalci prvič vstopimo v institucijo, je zelo pomembno, kako nas sprejme vodstvo, kakšna je njihova pripravljenost na sodelovanje, kajti njihov odnos do izobraževanja in izvajalcev se odraža tudi na uporabnikih.

Vodstvo centra Dobrna naju je lepo sprejelo, budno spremljalo dogajanje v zvezi s projektom in nama nudilo vso podporo v smislu zagotavljanja prostorskih in tudi materialnih pogojev, prilagajanj urnika, spremstva, namigov in nasvetov. Zato smo program lahko v celoti uspešno izpeljali in dosegli zastavljene cilje. Lepo je bilo sodelovati z vami.

Tanja Princes,
izvajalka programa UŽU - Moj korak 2012

POSLIKAVA SERVISNEGA DOVOZA

Na željo vodje CUDV Dobrna, Bojane Lipičnik, smo se letos poleti lotili poslikavanja sive stene servisnega dovoza. Moja naloga je bila, da sem izdelala načrt oziroma skico v slogu dosedanjih poslikav po „naši hiši“, katere je ustvaril Silvo Lavtižar. Te poslikave so edinstvene in značilne za našo ustanovo. Pravzaprav je to risba, povzeta po risbah nekaterih naših uporabnikov. Zanj so značilne tudi barve, ki so rdeča nit naših likovnih umetnin. Predlogo smo skupaj pregledali in lahko smo se lotili dela.

Najprej smo s hišnikom Brankom in z nekaterimi našimi fanti pripravili steno tako, da smo jo premazali z emulzijo. Ob naslednjem sončnem poletnem dnevu, pa smo se lotili risanja na steno. O temperaturah raje ne govorim, saj so bile to poletje res visoke.

Z Majo Koštomaj sva izrisali risbo, v kateri je prisotna tudi risba naše uporabnice - Jasminina deklica.

Še dobro, da je razredničarka Vesna Žagar pomagala držati lestev, kajti Maja bi kaj lahko padla ob risanju po visoki steni.

Naslednje popoldne, smo se ekipa sposobnih „slikopleskarjev“, s Filipino Bornšek, lotili barvanja.

Opremili smo se s slikarskimi haljami, čepicami in sončnimi očali, saj je sonce zelo pripekalo. Gregor in Tina sta se po

barvanju z zeleno umaknila v senco in budno spremljala naše delo. Ina je z modro poslikavala cvetje, metulje, ptico in ptičjo hišico. Aljaža je že po nekaj potegih s čopičem njegov oče odpeljal domov. Vinko se je lotil barvanja z zeleno. Ker je največji, je nadaljeval s poslikavanjem na najvišjih delih. Bine je natančno zaščitil predele, ki jih nismo smeli pobarvati in popackati. Nato je slikal z rumeno in oranžno, prav tako Tine.

Med našim ustvarjanjem so nas mimoidoči, bodisi zaposleni ali naključni sprehajalci, veselo opazovali.

Počasi smo zaključevali z našim delom in že je bil čas za večerjo. Še pred večerom smo vse lepo pospravili in prav je, da se za pomoč pri pospravljanju zahvalimo tudi prijaznim čistilkam.

Zdaj slika pisano nagovarja obiskovalce, medtem ko stopajo po stopnicah proti našemu glavnemu vhodu. Nekoč siva stena na desni strani privoza, je danes lep spomin na naše ustvarjalne likovne poletne počitnice.

Zgodba o tem, kako smo se na pobudo direktorice Irene Ceglar lotili slikanja druge stene dovoza, je dolga zgodba. V sklopu aktivnih-družabnih petkov, je s skupnimi močmi vseh uporabnikov CUV-a, nastala poslikava druge stene dovoza. Na koncu smo se vsi posladkali s sladoledom.

Helena Maček, likovna pedagoginja

KONEC TEDNA POD TIPIJEM

Tik preden se je začelo letošnje »indijansko poletje«, se je skupina uporabnikov CUDV Dobrna za konec tedna spremenila v čisto prave »Indijance«. Dve noči smo prespali v tipiju (indijanskem šotoru), preizkusili svoj pogum in dobili indijansko ime.

V petek, 24. avgusta 2012, smo proti večeru pripravili prtljago in se pred zavodom srečali s štirimi prostovoljkami. Izkušene Indijanke Bela Iris (Lucija), Sončni žarek (Kim), Melisa (Barbara) in Vihar upanja (Viviana) so nam zavezale oči in nas odpeljale v tipi na posvet plemena. Posvet plemena je slovesen dogodek, na katerem se Indijanci dogovorijo o vseh pomembnih odločitvah. Na posvetu veljajo posebna pravila: vsi sedimo v krogu in smo med seboj enaki. Pred začetkom posveta slišimo bobne in kratko misel nekdanjih poglavarjev. V krogu si podamo pipo miru, da bi naš pogovor potekal mirno in modro. Na posvetu plemena ima vsakdo pravico do besede, govori pa lahko le tisti, ki ima v rokah govorno palico. Tako je na primer na našem prvem posvetu lahko vsak od nas povedal, zakaj si želi postati član plemena in kakšno indijansko ime si želi. Ina se je spremenila v Belo luno, Bine si je nadel

indijansko ime Črna mačka, Jasminko je postal Hitri lev in Matej si je izbral ime Rdeči tiger. Posvet se je končal z glasnim klicem. Klic našega plemena je bil »Voksapa muku je!«, kar pomeni »Naredi me modrega in pogumnega.«

V soboto smo nabrali drva, uredili ognjišče in se preizkusili v kuhanju na prostem. Na odprtem ognju nam je uspelo speči slastne »bizonove« zrezke in hrenovke na palici, zavite v testo! Kot pravi Indijanci smo jedli in pili iz lesenih posodic. Po kosilu smo se slovesno uredili: oblekli smo si indijanska oblačila, si poslikali obraze z bojnimi barvami, si uredili indijanske pričeske in v lase pripeli peresa. Nato smo se odpravili na indijanski preizkus poguma. Pot s sledmi nas je pripeljala do slastnih čokoladnih gobic. Ker smo se odlično izkazali, smo bili zvečer tudi uradno sprejeti v plemo. Slovesen dogodek smo proslavili s tabornim ognjem in petjem ob kitari in bobnih. V nedeljo nas je presenetil dež, tako da smo morali že zjutraj pospraviti naš tabor in se posloviti od tipija. Drug drugemu smo na košček »bizonove kože« napisali še kratka sporočila, nato pa je prišel čas za slovo. Našo pustolovščino smo po slovesnem kosilu zaključili z zadnjim posvetom plemena, na katerem se nam je pridružilo še nekaj novih »bledoličnežev« iz CUDV Dobrna, ki so želeli izvedeti več o našem indijanskem taboru.

Indijanski tabor je potekal po načelih doživljajske pedagogike. To je poseben pedagoški pristop, ki poudarja izkustveno učenje, dejavnosti v naravi, sodelovanje in preseganje svojih meja. Moto doživljajske pedagogike je »s srcem, glavo in z rokami«, in doživljajski pedagogi se trudimo, da bi pri svojem delu spodbujali celostni razvoj mladih, ki so nam zaupani, ter da bi jim ponudili zanimive dejavnosti, ki so zanje izziv in jim omogočajo osebnostno rast.

Urška Slana,
razredničarka

OBISK ŠMARTINSKEGA JEZERA

Med počitnicami smo se odpravili na Šmartinsko jezero. Najprej smo se ustavili na plaži. Bine je plaval, ostali pa smo se usedli na odeje. S sabo smo prinesli piškote in sok, midva z Ino sva brala Stopinjice. Šli smo na sprehod okoli jezera. Videli smo labode in ribe. Sanja nam je prebrala poučne table o rastlinah in živalih, ki tam živijo. Z nekaterimi prijatelji in sošolci, je bil to naš zadnji skupni izlet. Zelo fino smo se imeli. Bilo mi je všeč, zato si želim, da bi šli na jezero še kdaj.

Aljaž

OBISK CUDV DRAGA

Med počitnicami nas je razveselilo povabilo sorodnega centra Draga. Običajni poletni dan je popestril izlet na Ig, kjer smo se z uporabniki udeležili podelitve mednarodnega certifikata IMEX Challenge Slovenia - čebelarski certifikat.

Na Igu so nas toplo sprejeli, vsi pa smo se razveselili srečanja z nekaterimi prijatelji. Najprej smo si ogledali plesne in pevske nastope uporabnikov CUDV Draga, naše uporabnike, pa je najbolj razveselil nastop Tanje Žagar in Roka Ferengja, ki sta zapela tudi čebelarsko himno. Nastopom je sledila slavnostna predaja certifikata in nagovor župana mesta Ljubljane. Podelitev je bila zelo slavnostna, saj je bilo veliko obiskovalcev tujcev in so morali govor povedati tudi v angleščini. Najbolj nam je bil všeč neuradni del, ko se je pričela zabava. Matej je takoj pohitel na poslikavo obraza, kjer sem ga komaj pregovorila, da je izbral poslikavo živali, ne pa okostnjaške glave. Ina si je na roko pustila narisati svetlikajočo tetovažo vile, Gregor pa se je zavrtil na plesišču. Sledila je velika pojedina, in kako okusno je bilo! Po obroku smo se posladkali s tematskimi sladicami, ki so imele odličen okus po domačem medu.

Prijetno druženje je prehitro minilo in že

smo morali pohiteti domov, kjer je »site« uporabnike čakala večerja.

Vtisi uporabnikov: »Prireditev mi je bila všeč. Tam je bilo veliko čebelarjev iz tujih držav. Najboljši je bil nastop Tanje Žagar in Roka Ferengja. Na koncu sta bila zabava in piknik. Najedel sem se čebelarskega peciva, klobas in krompirja. Srečal sem tudi učiteljico, ki je bila lani z nami na jadraniu. Imeli smo se super!«

Jasminko

Maja Koštomaj,
vzgojiteljica

PROJEKT BERLIN

Kjer je volja, tam je tudi pot, pravijo. Ko smo določili člane ekipe in se mi je uspelo prebiti skozi obsežen administrativni del EU projektne dokumentacije, smo izvedli nekaj delavnic predpriprave na

Berlin. Po nekaj PowerPoint predstavitev Nemčije, Berlina in njegovih znamenitosti, značilnosti, običajev, kulture ter spoznavanja osnov nemščine smo uporabniki Sabina, Ina, Janez, Albin, Tine ter spremljevalci Lidija, Denis in Tine dočakali deževen četrtek odhod, ob 2.30 uri zjutraj. Lilo je kot iz škafe, pred nami pa je bilo več kot 1000 km spolzkih cest. Pot smo si razdelili na tri dele, in ker imajo dame prednost, je kolegica Lidija prevzela volan kombija in že smo oddrveli proti slovensko-avstrijski meji. Po prvem postanku, po približno slabih treh urah

vožnje, sem za 500 km vožnje volan prevzel jaz, nato pa za dobrih 300 km kolega Denis, ki nas je brežhibno dostavil pred našo končno destinacijo - hotel Grenzfall v Berlinu. V poznih popoldanskih urah smo si že ogledali turistične znamenitosti Berlina, večerjali in se nato odpravili k počitku. Pred nami je bil pričetek posebne

terapevtske in športne avanture. Pravijo, da je življenje gibanje in da je gibanje življenje. Od petka, 7. 9. 2012, do torka, 11. 9. 2012, smo se na različnih lokacijah v Berlinu udeležili številnih terapevtsko gibalnih delavnic (terapija s plesom in glasbo), številnih prilagojenih terapevtsko gibalnih aktivnosti (cirkuška delavnica, judo delavnica, terapevtska delavnica Chi Gong, terapevtsko gibalne igre, artistična delavnica, delavnica za razvoj motoričnih spretnosti, terapevtske vaje za ogrevanje) ter številnih prilagojenih športnih aktivnosti (suvanje krogle, tek čez ovire,

elementi košarke, balinanje, nogomet). Res posebna je bila cirkuško-terapevtska delavnica s hulahopi, žogami, hoduljami, klovnskimi ogrevanjem in še posebej atraktiven najin valček z lno na hoduljah. Po vsaki delavnici smo imeli dovolj časa, da smo si lahko ogledali številne znamenitosti Berlina ter se spoznavali in

družili z drugimi udeleženci iz Nemčije, Slovaške, Poljske, Romunije, se srečali s predstavniki slovenskega veleposlaništva v Berlinu. Vse čas je bil z nami prijazen dr. Boštjan Dvorak, ki nam je razkazal vse zanimive koticke Berlina, vse pomembne kulturno-zgodovinske objekte, vse najbolj atraktivne turistične znamenitosti. Z njim smo doživeli nočni Berlin in na lastni koži občutili utrip prestolnice ter izkusili skoraj vsa prevozna sredstva v Berlinu od uličnih tramvajev, pa vse do podzemne železnice. Prav tako smo si v sklopu projekta privoščili dve večerji v ličnih berlinskih restavracijah, ostale obroke smo imeli skupaj z ostalimi udeleženci projekta. Predvsem nam je ostala v spominu judo delavnica, saj smo se naučili, da judo ni samo šport, ampak je tudi stanje duha. Naučili smo se pravilno padati in na poseben način povečati mišično moč, okrepiti vzdržljivost, predvsem pa značaj. Vse to, pa ni mogoče brez spoštovanja, saj je potrebno spoštovati nasprotnika,

spoštovati druge okrog nas, spoštovati učitelje, sošolce. Po judo delavnici je sledilo mini tekmovanje, v katerem smo ekipno prejeli srebro. Še uspešnejši smo bili na 32. Mednarodnem športnem festivalu v Berlinu, kjer smo v suvanju krogle, teku čez ovire in elementih košarke dosegli zlato in se ponosni vrnili v Dobrno. Ob tej priložnosti bi se iskreno zahvalil direktorici centra, Ireni Ceglar, za vso podporo pri projektu in svojima dobrima sodelavcema, Lidiji Hrnčič in Denisu Šerugi, za vso pomoč in prispevek pri uspešni realizaciji projekta. Vsem tekmovalcem pa iskrene čestitke za dosežene rezultate!

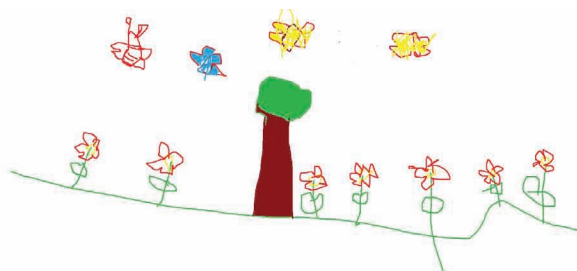
mag. Tine Kovačič,
vodja EU projekta

UŠTVARJAMO Z RAČUNALNIKOM

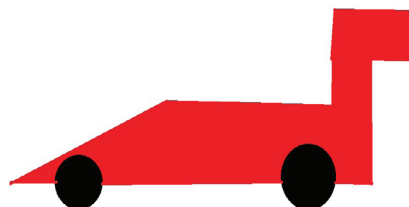
“Pust”, Filip,
grafika

“Travnik”, Filip,
računalniška grafika

“Pust”, Alen,
grafika

“Formula”, Luka,
računalniška grafika

“Pust”, Martin,
grafika

“Zima”, Tina,
računalniška grafika

Zbral: Simon Krajnc,
mentor računalniškega krožka

PREJELI SMO ZELENO ZASTAVO

Eko šola CUDV Dobrna je uspešno triletno obdobje zaključila s slavnostnim prejemom Zelene zastave na Brdu pri Kranju. Zaposleni in uporabniki CUDV Dobrna smo skozi projekte aktivno sodelovali pri soustvarjanju skupnega duha vseh Eko šol Slovenije, katerega glavni moto je skrb za okolje.

Z aktivnim sodelovanjem na projektih smo delovali tudi v lokalni skupnosti in širše. V tem obdobju smo postavili ekološki otok za ločeno zbiranje odpadkov, namestili smo priročne kontejnerje, ki smo jih izdelali iz odpadnih transportnih posod in so namenjene zbiranju odpadnih baterij, napisali in uglasbili smo Eko himno centra, vsako leto smo organizirali čistilne akcije, sodelovali na likovnih natečajih in ustvarjali likovne izdelke iz odpadnih materialov, organizirali smo akcijo zbiranja odpadnih tonerjev in kartuš.

V akciji zbiranja odpadne elektronike smo zbrali 660 kg odpadne opreme, v projektu Moja reka si smo sodelovali pri ozaveščanju pomena slovenskih rek. Naš zeliščni vrt ima dolgoletno tradicijo. Vključili smo ga v projekt šolskih vrtilnic. Projekt Dan druženja treh generacij smo vključili v Dan odprtih vrat, ki ga organiziramo vsako leto. Letos so se obiskovalci v treh dneh seznanili tudi z našimi ekološkimi projekti. V številnih projektih, ki smo jih uspešno zaključili so sodelovali uporabniki in zaposleni CUDV Dobrna. Njihov trud se zrcali v letošnji prvi Zelene zastavi, ki plapolja na našem dvorišču.

Okoljsko vzgojo in okoljevarstveno delovanje smo prenesli iz učilnic v naše prelepo okolje, ki nas obdaja. Tudi v prihodnje se bomo trudili in s svojim delom, z zgledom ter s pripravljenostjo za učenje in spoznavanje okolja prispevali svoj del k skupnemu gibanju Ekošole.

Eko koordinator,
Simon Krajnc

JESENSKI NOGOMETNI TURNIR

V soboto, 8. septembra 2012, smo se z uporabniki CUDV Dobrna udeležili jesenskega turnirja v nogometu, v okviru Specialne olimpiade Slovenije. Po uspešnem nastopu na spomladanskem turnirju, so uporabniki še enkrat pokazali lepo igro in velik napredek v tehniki in taktiki igre. Na turnirju so sodelovale štiri ekipe, med katerimi je naša ekipa dosegla tretje mesto.

Najbolj napeta je bila tekma med CUDV Dobrna in Radovljico, saj je bil rezultat skoraj do konca neodločen, nato pa je naš uporabnik po nesreči zamenjal gol in tako je z našim avtogolom slavila ekipa iz Radovljice. Po napetih tekmah je sledilo druženje ob kosilu, prijetnem klepetu in

razglasitvi rezultatov. Na poti domov smo si ogledali še jamo Huda Luknja in tako prijetno zaključili športno obarvan dan. Z rednimi treningi ekipe bomo nadaljevali še naprej, saj sledijo priprave na zaključni turnir, ki bo meseca decembra v Murski Soboti. Ekipa je iz dneva v dan boljša, zato računamo na dobro uvrstitev na zaključnem turnirju.

Andrej Pompe,
športni pedagog

KOLEŠARSKI TURNIR SPECIALNE OLIMPIADE SLOVENIJE

V sredo, 3. oktobra 2012, smo se odpeljali proti Mislinjski Dobravi, kjer smo se na letališču Slovenj Gradec pomerili v kolesarjenju. Konkurenca je bila res huda, saj so nastopili uporabniki iz vse Slovenije. Ekipo CUDV Dobrna so zastopali trije tekmovalci. Tekmovali so v kategorijah 500 in 5000 metrov. Najprej so bile na vrsti kvalifikacije, kjer so naši tekmovalci že takoj pokazali, da niso "ravno od muh", saj so dosegli najboljša izhodiščna mesta. Nato je sledil še finalni obračun, kjer je bila zgodba podobna. Naši uporabniki so dosegli končni dve prvi mesti na 500 in 5000 metrov ter drugo mesto na 500 metrov v mlajši kategoriji. Uspeh je bil izjemen, kar kaže na to, da imamo v CUDV Dobrna nekaj odličnih športnikov, ki se radi udeležujejo različnih tekmovanj. Po zaključni slovesni podelitvi medalj, smo se nasmejanih ust odpeljali proti domu, saj je bil za nami lep sončen dan z odličnimi uvrstitvami.

Andrej Pompe,
športni pedagog

LETOVANJE OVI V V LUČAH

Od 16. do 22. oktobra 2012, je sedem uporabnikov (Ina Košič, Jasminko Keranović, Bine Kolar, Vinko Rešetar, Matej Zabel, Martin Zupan in Luka Čevnik) z dvema spremljevalkama (Čerenak, Žagar) letovalo na turistični kmetiji Metul v Lučah.

Na poti v Luče smo se ustavili v Velenju in si ogledali trgovino s pohištvom. Vinko je že dolgo izbiral pisarniški stol. Ker sem na podlagi prejšnjih pogovorov z uporabniki ugotovila, da nihče od njih še ni bil v podobni trgovini, sva s sodelavko Andrejo načrtovali ogled ob tej priložnosti. Na kmetiji so nas prisrčno sprejeli.

Fantje in dekleta so si izbrali sobe in se dogovorili, s katerim sošolcem jo bodo delili. Seznanili smo se s hišnim redom in okvirnim programom prihodnjih dni.

Prvo popoldne smo se sprehodili po širši okolici kmetije Metul. Na poti smo se ustavili na kmetiji, kjer imajo konje. Med prijaznim pogovorom in druženjem so nam ponudili jezdenje v enem prihodnjih dni. Naslednje dopoldne smo se spustili v kraj Luče in nadaljevali na drugi strani vasi pot navkreber do Sončne hiše, od koder smo imeli čudovit razgled na hribe in doline. Uporabniki so z zanimanjem opazovali naravo in bili aktivni. Popoldne smo večino časa preživeli na kmetiji, kjer smo jezdili konje.

V četrtek dopoldne smo se odpeljali do Logarske doline. Opazovali in občudovali smo pokrajino na poti. Sprehodili smo se do slapa Rinka ter se povzpeli do Orlovega gnezda. Po kosilu in počitku smo opravili še daljši pohod v okolico kmetije.

V petek so, po predhodnem dogovoru, zbrali poslednje atome moči in pospravili oziroma uredili sobe, v katerih so preživeli tri lepe dneve. Gospodinja je opazila njihov trud in jih pohvalila. Ob odhodu smo si obljubili, da se še kdaj vidimo.

Poleg pohodov so mladostniki preživljali dneve na kmetiji zelo aktivno. Veliko so se vozili s kolesi, pomagali v hlevu (zlasti Jasminko), na pašniku, v kuhinji in jedilnici, brcali so žogo, igrali pikado, urili spretnosti na trampolinu ...

Na kmetiji Metul smo, tako čez dan kot zvečer, na topli krušni peči izkusili, kako je biti enakovreden član razumevajoče, tople in številne družine.

Vesna Žagar,
razredničarka

IZLET NA KMETIJO METUL

V ponedeljek smo začeli pakirati stvari za pot. Zjutraj je deževalo.

Med potjo smo se ustavili v trgovini Momax, kjer smo si ogledali stol za Vinka. Všeč so mi bile črna odeja, postelja in nekatere druge stvari. Potem smo se opravili na kmetijo. Pri tabli smo zavili v hrib. Ko smo prispeli, smo si najprej ogledali sobe. Meni je bil všeč hlev in stroji. Spoznali smo gospodarja Albina, ki je pomagal postaviti ograjo za našega konja. Spoznali smo še gospodarico Jožico, ki nam je kuhala. Najprej smo odšli v sobe. Ob 14. uri smo imeli kosilo. Po kosilu smo odšli na pohod.

Ko smo prispeli na vrh, smo videli našagana

drevesa in si ogledali, kako izdelujejo lesena vrata. Nas je pa zanimalo, kje je naš konj? Potem smo se opravili domov na večerjo. Naslednji dan smo imeli za zajtrk domače klobase, skuto, ajdove žgance in domač kruh. Po zajtrku smo pili kavo, nato smo imeli prosti čas. Med prostim časom sem odšel v hlev, kjer sem pomagal nositi uničene cevi, ker so želeli dotrajane nadomestiti z novimi. Kasneje smo šli peš do Sončne hiše, tam smo se ustavili in pojedli malico.

Na kosilo smo šli znova h gospodarju

Robniku. Tudi jezdili smo. Isti dan sem v hlevu hranil krave in jih šel iskat na pašnik. Proti večeru smo spravili krave v hlev. Po delu me je na mizi čakala dobra večerja. Za večerjo sem imel domačo klobaso, zelje in krompir. Zvečer smo gledali televizijo in se igrali z lego kockami, se pogovarjali in šli spat. Tretji dan smo šli v Logarsko

dolino, tam smo si ogledali hiše in hribe, šli smo tudi na slap Rinka.

Opoldan smo pred kombijem pojedli malico in odrinili na kosilo. Po kosilu

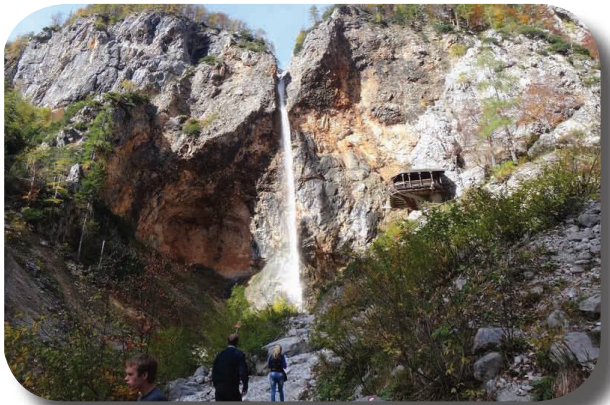

smo se dogovorili z Vesno Žagar, da jaz pomagam gospodu Tomažu. Tomaž me je peljal z avtom in s traktorjem. Meni se je zelo to strašno zanimivo. Ostali so odšli med tem časom na dolg pohod. V petek smo pakirali za odhod domov.

V spominu mi bo ostalo vse, še posebej traktor in vožnja z avtom. Upam, da bomo še kdaj šli na tak izlet.

Jasminko

IZLET V RADOVLJICO - CUDV PRAZNUJE 60 LET

Konec septembra nas je razveselilo povabilo sorodnega zavoda CUDV Radovljica. V dopoldanskih urah smo se odpeljali na Gorenjsko, kjer smo bili prijetno presenečeni nad čudovitim dvorcem in baročno dvorano, kjer je potekala prireditev. Prireditev je bila zanimiva, obogatena z nastopi njihovih uporabnikov. Pohvala gre zaposlenim, saj so v plesno točko vključili tudi tiste, ki so najbolj gibalno ovirani, torej prikovani na voziček. Vse skupaj je bilo v pravem grajskem vzdušju, tudi njihova oblačila. Naši uporabniki so se nastopajoči pevki brez omahovanja takoj priključili pri petju znane slovenske popevke. Program je hitro minil, mi pa smo se s spominki, čudovitimi ročno šivanimi srčki, hitro odpravili nazaj domov, saj je bila pred nami še dolga pot.

Maja Koštomaj,
vzgojiteljica

Vtisi uporabnika o izletu:

CUDV Radovljica nas je povabil na praznovanje 60. obletnice. Že dopoldan smo se odpeljali iz Dobrne. V Radovljici smo v kavarni pred graščino najprej popili kavo. Nato smo v graščini poiskali baročno dvorano, kjer je bila prireditev. Uporabniki CUDV Radovljica so plesali in recitirali Prešernovo Lepo Vido. Nastopila je tudi pevka, ki je odpela tri pesmi. Po prireditvi smo pred avtomobilom pojedli malico. Najbolj všeč mi je bilo, ko smo vsi skupaj zapeli pesem Dan ljubezni.

Aljaž

FINALE NOGOMETNE LIGE SPECIALNE OLIMPIADE SLOVENIJE

Zunaj je močno deževalo, mi pa smo v soboto, 13. oktobra 2012, drveli proti Murski Soboti, kjer nas je čakal finalni obračun v ligi nogometa SOS za leto 2012. Na prizorišče tekmovanja smo prispeli med prvimi, zato smo imeli dovolj časa, da se dobro ogrejemo in taktično pripravimo na

naše nasprotnike. Po slavnostni otvoritvi tekmovanja nas je čakal ogled štirih tekem, nato pa smo bili na vrsti mi. Odigrali smo tri tekme. Naši uporabniki so pokazali izvrstno igro, predvsem na področju medsebojnega sodelovanja in napadalne igre. Tako smo na koncu osvojili 3. mesto, kar je bil izjemen uspeh našega zavoda, saj smo se prvič udeležili lige malega nogometa in tako v zavod pripeljali prvi tovrstni pokal. Po zaključni podelitvi pokalov smo odšli na odlično kosilo in se malo utrujeni odpeljali proti domu. Ostali so nam lepi vtisi in motivacija za trening, saj nas že spomladi naslednje leto čaka prva tekma naslednje sezone lige SOS v malem nogometu.

Andrej Pompe,
športni pedagog

OTVORITEV SENIKA V OKVIRU PROJEKTA TERAPIJA S POMOČJO KONJA NA PRIREDITVI ŽIVAHNA JESEN V CUDV DOBRNA

Glede na razvojno usmeritev CUDV Dobrna, ki raste v center regijskega in nacionalnega pomena s široko in celotno ponudbo storitev, programov in možnostmi izbire, želimo razširiti ponudbo programov, ki bi ustrezali potrebam oseb z najtežjo motnjo v telesnem in duševnem razvoju in invalidnim uporabnikom. Med temi imajo prednost programi, ki blažijo motnje, ohranjajo sposobnosti in spodbujajo razvoj ter dobro počutje uporabnikov. Trendi kažejo, da število uporabnikov za vključitev v CUDV Dobrna z leti narašča. Poleg števila uporabnikov, se povečuje tudi zahtevnost vključenih uporabnikov, saj večino spremljajo dodatne motnje, bolezni in okvare. Potrebe in zahtevnost uporabnikov se spreminjajo in povečujejo tudi z njihovim staranjem, ki pogosto prinaša dodatne motnje in okvare. Utemeljujemo, da uporabniki z motnjo v duševnem razvoju potrebujejo kontinuirano medicinsko rehabilitacijo z elementi prilagojene terapevtske rekreacije, da bi ohranili oziroma izboljšali osnovne sposobnosti in funkcije.

Prav zato, smo v CUDV Dobrna začeli z načrtovanjem projekta terapije s pomočjo konja, s katero bi obogatili vsebine dela z otroki, mladostniki in odraslimi z motnjo v duševnem razvoju. Ena od preizkušenih oblik in načinov dela, ki se lahko izvaja v skupinah in individualno, je terapija s pomočjo konja, ki ga želimo uvesti v centru kot dodatni redni program za

čim večje število uporabnikov, glede na njihove potrebe in interese. Za izvajanje programa terapije s pomočjo konja je center izbral ustrezno lokacijo za ustrezno in potrebno infrastrukturo ter oblikoval projektni tim za izvajanje terapij s pomočjo konja. V okviru omenjenega projekta smo na »Živahni jeseni«, v petek, 5. oktobra 2012, širši javnosti predstavili pridobljene novosti: senik, ograjo za izpust in ograjo za manežo. Vse to, smo zgradili in postavili s pomočjo ljudi dobre volje, donatorjev, članov Rotaract kluba Celje, članov Lions kluba Slovenske Konjice ter gospoda magistra Ivana Robnika, ki so nam s svojim entuziazmom, optimizmom ter požrtvovalnostjo pomagali, da smo skupaj z zbranimi doniranimi sredstvi uspeli opraviti prve pomembne korake na poti k skupnemu cilju. Na tem mestu bi se rad iskreno zahvalil vsem omenjenim donatorjem za sodelovanje in njihovo naklonjenost tovrstnim dejavnostim za osebe s posebnimi potrebami. Dogodka se je udeležil tudi častni gost gospod Martin Brecl, župan občine Dobrna. S svojim obiskom je počastil in nagovoril udeležence prireditve.

mag. Tine Kovačič,
vodja projekta

SPOZNAVALI SMO PISAN PODVOJNI SVET

Ste si morda ogledali risani film Mala morska deklica? Otroke in mladostnike iz naše vzgojne skupine živobarvni, živahni svet morskih bitij vedno znova prikuje pred televizijski ekran. Da bi ta pisan podvodni svet bolje spoznali tudi v resničnem svetu, smo v četrtek, 25. 10. 2012, obiskali akvarij in terarij v Mariboru.

Po kratki vožnji smo se skozi mestni park, odet v živahne jesenske barve, sprehodili do Akvarija terarija Maribor, kjer nas je sprejelo prijazno osebje. Sprehodili smo se po hodnikih, si ogledali ribe in plazilce, nato pa nam je oskrbnik živali поблиže pokazal še kačo, kuščarja in mlade želvice.

Luka, Polona, Nastja in Rok so se celo pogumno dotaknili kače in želvic, Špela in Tim, pa sta si ribe, kuščarje in kače raje ogledovala za stekli. Po ogledu akvarija smo se za nekaj trenutkov še nastavili sončnim žarkom, nato pa nas je že čakal kombi, s katerim smo oddrveli nazaj v Dobrno.

Mladostniki s posebnimi potrebami pogosto vzpostavijo zanimiv in pristen odnos z drugimi živimi bitji. Živalim je vseeno, kako lepi smo, kako pametni smo, kako priljubljeni, kako spretno sučemo besede. Šteje le, ali znamo prisluhniti njihovim potrebam, pričakovanjem, strahovom. Našim mladostnikom gre to pogosto odlično od rok!

Sanja Knez in Urška Slana,
vzgojiteljici

UVAJANJE CERTIFIKATA KAKOVOSTI V CUDV DOBRNA

E-Qalin/B (European quality-improving learning) je vseevropski model upravljanja s kakovostjo v varstveno delovnih centrih in socialno varstvenih zavodih za usposabljanje. Razvoj modela je v okviru sklada Leonarno da Vinci podprla Evropska skupnost.

Model E-Qalin je razvijala ekspertna skupina, v kateri so sodelovali strokovnjaki za upravljanje s kakovostjo, direktorji in drugi vodilni kadri iz domov za starejše, zastopniki poklicnih združenj, ustanovitelji zavodov, izobraževalne ustanove in uporabniki. Sodelovale so organizacije iz Avstrije, Slovenije, Italije, Nemčije, Nizozemske, Luksemburga in Češke. Aktivni partner v Sloveniji je Firis Imperl & Co. d.n.o, za projekt je odgovoren mag. Franci Imperl, direktor.

Za E-Qalin je značilna operativna naravnost, ki zajema vse hierarhične ravni v organizaciji in pospešuje aktivno vključevanje zaposlenih, uporabnic in uporabnikov ter staršev ...

Predvideni učinki upravljanja kakovosti so boljša kakovost storitev za uporabnike, večja motiviranost in zadovoljstvo zaposlenih, pomoč vodstvu ter zaposlenim pri zagotavljanju in izpopolnjevanju kakovostnih storitev. Ustanova po uspešno opravljeni zunanji presoji (po treh letih) pridobi certifikat kakovosti, ki kaže primerljivost s sorodnimi ustanovami v evropskem prostoru.

V mesecu oktobru smo v Centru za

usposabljanje, delo in varstvo Dobrna pričeli z uvajanjem modela kakovosti E-Qalin. V ta namen smo v okviru prireditve Živahna jesen slavnostno objavili pričetek aktivnosti, ki so se je poleg uporabnikov, njihovih staršev, zaposlenih udeležili tudi župan Občine Dobrna, gospod Martin Brecl, donatorji in prijatelji iz sorodnih ustanov. Žal se prireditve zaradi drugih neodložljivih obveznosti niso mogli udeležiti predstavniki Ministrstva za delo, družino in socialne zadeve ter magister Franci Imper, direktor Firis-a.

Tekom leta se je za delovanje po modelu E-Qalin usposobilo pet moderatorjev in pet procesnih vodij. Le-ti so ključnega pomena za delovanje petih samoocenjevalnih skupin, ki so pričele delovati z oktobrom. Vsaka skupina je sestavljena iz osmih članov, vključeni so uporabniki in zaposleni iz vseh področij delovanja centra. Člani skupin ocenjujejo strukture, procese in rezultate, ki so pomembni za izboljšanje kakovosti življenja uporabnic in uporabnikov.

Zapisali:

Vesna Dolar, vodja kakovosti
Mateja Čerenak, procesna vodja

NAŠA OKOLICA

Pri pouku splošne poučenosti smo se pogovarjali o naši širši okolici. Ob sprehodu po Dobrni smo obnovili poznavanje pomembnejših objektov v našem kraju. V učilnici smo združili znanje in spretnosti, rezultat katerih je bila maketa Dobrne, ki je bila na ogled v avli centra.

Vanja Sušec,
razredničarka

VALENTINOV PLES

Že nekaj časa smo pričakovali dan, ko bomo lahko komu polepšali dan z lepo mislijo, s pesmijo ali z drobnim darilcem. Na oglasni deski je pisalo: »17. februarja, ob 16. uri, vas vabimo na valentinov ples.« Dobro, vendar kaj obleči, komu napisati pisemce, kako ogovoriti dekle, joj. Dan se je nestrpno približeval. Ura pa nikakor ni hoteli priti vsaj blizu četrti. Valentinovo pošto je poštar shranil v torbo, tako se je začelo. Naenkrat se je iz telovadnice zaslila prijetna glasba. Vsi smo hiteli, da ne bi zamudili dogajanja. Na odru je stal Robi, predstavil novo pevko in zabava se je začela. Bilo je, kakor v diskoteki - tema, različni reflektorji so odsevali čarobno svetlobo, glasba in naše veselje. Poštar je dobro opravil svoje delo, letos je imel toliko dela, da je garal dva dni. Zabavali smo se do večernih ur, nato pa utrujeni, a vendar dobre volje, s pismom v žepu in kakšnim poljubčkom na licu odpravili nazaj v bivalne enote. Pa je minilo še eno valentinovo, iskrice so pa ostale, da veste.

Nina Vouk,
razredničarka

POŽARNA VAJA

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna smo v sklopu aktivnosti meseca požarne varnosti v sredo, 7. 11. 2012, organizirali napovedano požarno (evakuacijsko) vajo, z namenom preveriti odzivni čas evakuacije uporabnikov in delavcev v primeru požara oziroma druge nevarnosti ter ugotoviti potencialne kritične situacije.

Začetek požarne vaje je ob 15. uri naznanil hišni požarni alarm. Uporabniki ter delavci so se brez nepotrebnega tekanja in povzročanja panike, mirno zbrali na enem od treh zbirnih mest. Naloga zaposlenih na zbirnih mestih je bila, da čim prej ugotovijo, kdo se je evakuiral iz objekta in še posebej ali je kdo ostal v objektu.

Eden od zaposlenih je zbral navedene podatke za posamezno zbirno mesto in jih sporočil odgovorni osebi na glavnem zbirnem mestu. Ta pa je o skupnem številu evakuiranih poročal vodji vaje.

Tekom vaje smo preverili tudi delovanje sistema aktivne požarne zaščite (delovanje naprav za javljanje požara, odvod dima in toplote ter detekcijo plina in varnostno razsvetlavo) v vseh prostorih centra.

Ko so bili evakuirani vsi uporabniki in delavci, je vodja vaje objavila, da je le-ta uspešno zaključena. Gasilci Prostovoljnega gasilskega društva Dobrna so prikazali še gašenje z vodnim topom in s peno. Uporabnikom je bila posebej zanimiva predstavitev opreme obeh gasilskih vozil ter osebne opreme gasilcev.

Za uspeh vaje je zaslužna intenzivna priprava - v mesecu požarne varnosti so se delavci z uporabniki veliko pogovarjali o možnostih za nastanek požara in preprečevanju požara. Na to temo so nastajale risbice, plakati, članki za interno glasilo, hkrati so tudi sami obnavljali znanja s prebiranjem Požarnega reda in navodil. Uporabniki so bili veseli zgibank in drugega materiala, ki sta nam ga odstopili Gasilska zveza Slovenije iz Ljubljane in Uprava RS za zaščito in reševanje iz Celja.

Za strokovno pomoč pri izvedbi vaje se zahvaljujem članom PGD Dobrna, še posebej gospodu Stanislavu Božniku, poveljniku PGD Dobrna in gospe Bredi Verbovšek, dipl. varn. ing. ter gospodu Filipu Blažiču, pooblaščenemu za izvajanje ukrepov varstva pred požarom.

Gasilski zvezi Slovenije in Upravi RS za zaščito in reševanje hvala za promocijski material.

Hvala vsem uporabnikom in delavcem za resen pristop in pripravljenost za sodelovanje pri požarni (evakuacijski) vaji.

Mateja Čerenak,
strokovna sodelavka

NOČNI POHOD NA VINŠKO GORO IN TEMNJAK

Zunaj je bilo turobno vreme, bližala se je noč, mi pa smo hiteli novim dogodivščinam naproti. Cilj je bil nočni pohod na hrib Vinska Gora, ki se z 806 metri dviga nad Dobrno. Mimo doline mlinov smo se hitro povzpeli do osamljene kmetije, nato čez jaso v gozd in po daljšem vzponu, smo kot blisk dosegli vrh. Vmes nas je še na hitro zmočil dež, ampak nam to ni pokvarilo navdušenja. Ker smo imeli še dosti moči in se še ni stemnilo, smo se odločili, da se povzpemo še na sosednji vrh Temnjak. Po poti smo opazovali zanimive luže, v katerih se namakajo divji prašiči. Z vrha smo opazovali še zadnje sončne žarke zahoda ter prižgali naglavne svetilke. Začela se je prava pustolovščina. V temi izgleda vse drugače, saj gozd postane tišji, večji in temačen. Sledila je še malica ob povratku na Vinsko Goro, naredili smo nekaj fotografij za spomin, nato smo počasneje in previdneje sestopili v Loko in se od tam po cesti sprehodili do Dobrne. Preživeli smo lep večer v naravi na malo drugačen način, ki se ga bomo še dolgo spominjali.

Andrej Pompe,
športni pedagog

ČE SI NEKAJ MOČNO ŽELIM, TUDI ZMOREM!

Kratki prispevki so nastali v okviru individualnih specialno pedagoških obravnav. Nina in Anja sta z malo moje pomoči, s prilagojeno računalniško tipkovnico in miško, napisali in delili z nami nekaj svojih doživetij.

Za osebe s cerebralno paralizo, kot sta Nina in Anja, je pisna komunikacija s pomočjo računalnika prav tako pomembna, kot govorno sporazumevanje. Iskanje informacij preko spleta, poslušanje priljubljene glasbe ter pošiljanje elektronske pošte prijateljem, je za njiju prijetno doživetje. Pa vendar za tiste, ki ju ne poznajo, je to lahko nekaj povsem običajnega. Vsi, ki smo z njima v stiku vsak dan vemo, da je za takšno aktivnost potrebna izredna volja, zavzetost ter trud, da prideš do želenega cilja.

IME MI JE NINA. STARA SEM 26 LET. RADA SE POGOVARJAM S PRIJATELJI. Z ANDREJEM SVA TRENIRALA PLES Z VOZIČKI. ZARADI BOLEČIN V HRBTENICI SEM IMELA TERAPIJE V HOTELU NA DOBRNI.

NINA

OBISK

BILA SEM NA OBISKU PRI STRNAD MATEJU. PELJALA ME JE MAMA. MATEJ MI JE POSTREGEL KAVO.

PELJAL ME JE NA SPREHOD. BILO JE ČUDOVITO.

ANJA

DRAGI MIKLAVŽ!

PRINESI MI RAČUNALNIŠKO IGRO SPOMIN IN ČOKOLADO.

ANJA

Zbrala: Mojca Trontelj,
mentorica

DECEMBRSKE DOGODIVŠČINE

V mesecu decembru sta nas obiskala Miklavž in dedek Mraz. Prinesla sta nam darila - sladkarije in bonbone. Meni je Božiček prinesel čokolado, liziko in dnevnik za pisanje. Meseca decembra smo imeli vaje za nastop. Na nastopu smo povedali, kako voščijo novo leto v različnih državah. V Angliji voščijo HAPPY NEW YEAR, v Nemčiji GLÜCKLICHES NEUES JAHR. V Španiji FELICE ANNO NUEVO, v Rusiji S NOVIM GODOM, v Franciji BON ANNE, v Italiji FELICE ANNO NUEVO, na Hrvaškem SRETNNA NOVA GODINA, na Švedskem GOTT NYE TO ARR in v Sloveniji SREČNO NOVO LETO. Imeli smo tudi čajanko v telovadnici. Miklavž mi je prinesel fige in čokolado. Za božič smo šli v hotel na Dobrno na kavo in tortico, v cerkvi smo si ogledali še jaslice. Jaslice so se mi zdele lepe. Za silvestrovo smo šli k Vilmi domov na kavo in piškote.

Luka

VESELI DECEMBER

Začetek meseca decembra je zaznamovalo prijetno pričakovanje dogajanja, ki traja do izteka leta. 3. decembra smo pripravljali dekoracijo za najlepši čas v letu - čas praznikov. V razredih in po skupinah so v prvih dneh nastajali okraski, ki so krasili hodnike, razrede, bivalne enote in telovadnico. 6. decembra nas je po Miklavževem zajtrku obiskal Miklavž s spremstvom, ki nam je prinesel drobna darila, ki smo jih bili vsi zelo veseli. 9. decembra se je odvijalo božično rajanje s klovnom Žaretom in praznično tržnico.

10. decembra se je postavila smrečica pred centrom.

Že naslednji dan je po skupinah dišalo po svežem pecivu za praznično čajanko, ki je bila 12. decembra v telovadnici. Pod smrečico so postavili ročno izdelane jaslice, ki smo jih občudovali v večernem soju utripajočih lučk. Vsak četrtek popoldne smo se zbrali na glasbenih uricah, kjer smo prepevali božične pesmi. 13. decembra smo imeli pravljlično dvorišče, kjer smo postavili na ogled naše izdelke, ki so nastajali že proti koncu meseca novembra.

Vsaka skupina se je trudila izdelati najlepše in najbolj privlačne izdelke, ki jih je bilo mogoče kupiti za praznična darila.

Medtem, ko so učiteljice ponujale izdelke uporabnikov, je nastopila dramska skupina, za njimi je sledila zabava z ansamblom Izziv.

18. decembra nas je razveselila Osnovna šola Velenje z nastopom. Nekateri uporabniki so zaigrali pravljico Volk in sedem kozličkov, ob kateri smo se nasmejali in zabavali.

19. decembra je v dopoldanskem času Božiček obiskal celjski oddelek, popoldne se je oglasil še na Dobrni, razdelil nam je težko pričakovana darila. Za popestritev programa je poskrbel literarni krožek in Okajeni godci, ki so nas zabavali do poznega večera.

20. decembra smo se popoldne vsi urejali za praznično večerjo. Pripravili smo praznične pogrinjke in nestrpno čakali, da iz kuhinje dobimo dobrote, ki so jih posebej za ta večer pripravile kuharice. Po dobri hrani in veselju, smo se v skupinah še malo pozabavali, nato pa trudni legli k počitku.

24. decembra je bila za tiste uporabnike, ki so ostali v centru praznična večerja. Na božični dan je bil v avli hotela Vita božični koncert.

27. decembra nas je ponovno obiskala skupina Sonce v srcu, s katero smo prepevali božične in novoletne pesmi. Zadnji dan v letu smo imeli silvestrovanje in silvestrsko večerjo. Veseli december se je tako prevesil v januar in komaj čakamo, da spet pride naslednji december.

Nina Vouk,
vzgojiteljica

GREBENSKO PREČENJE RAMŠAKOV VRH - RADOJČ

Na čudovit, skoraj že pomladni januarski dan, smo se odpeljali do Lopatnika, kjer je bilo pri lovski koči izhodišče za našo pot. Cilj je bil skoraj 970 metrov visok Ramšakov vrh in njegov sosed Radojč (930 m). Prava poslastica je bil greben, ki ju povezuje. S potjo smo pričeli pozno popoldan in se kmalu preko lepih travnikov povzpeli do razpotja za Paški Kozjak. Tam smo jo ubrali naravnost navzgor po skalnatemu grebenu, kjer je potekala stara, zapuščena pot na vrh. Malo je bilo še snega na poti, a nas to ni ustavilo. Sledila je zaslužena malica na vrhu in občudovanje prelepe pokrajine pod nami. V daljavi je bilo videti celo planoto Medvednico nad Zagrebom. Sledil je najlepši del pohoda. Po grebenu smo se preko snežnih zametov prebijali proti Radojču in vmes opazovali prečudovit sončni zahod. Žal nas je prehitela noč in smo zato malo pred Radojčem sestopili po kolovozu do izhodišča. Tako imamo idejo za naslednji pohod. Pot je bila nepozabna, predvsem zaradi lepega razgleda, sončnega zahoda in prijetnega druženja uporabnikov med sabo.

Andrej Pompe,
Pavel Kuralt
športna pedagoga

DELO V LESNI DELAVNICI

Zelo sem srečen, ker sem lahko letos hodil delat v lesno delavnico. Robi in Aleš sta »legendi«, veliko sta me naučila.

Vsako sredo sem ob 10. uri šel v lesno delavnico. Tam sem brusil letvice, zabijal žeblice, »šraufal«, pospravljaj omare, sesal žagovino. Naredil sem okvir za sliko in polico. V okvirju imam sliko babice, na polici pa radio.

Želim, da bi še naprej lahko hodil delat v lesno delavnico in bi se lahko naučil veliko novega.

Bine,
mentorica Vesna Žagar

DELO V VDC VIŠNJA VAS

Sem Ina. V Dobrni sem že osem let. Ko bom stara 26 let, bom začela delati v VDC Višnja vas.

Letos sem začela spoznavati to delo. Vsak ponedeljek se odpeljem z njimi v »bodočo službo«. Ditka, Silvo, Karmen, Milena in Saša se trudijo, da se veliko naučimo in se imamo lepo. Hvala vam!

Rada hodim v Višnjo vas.

Ina,
mentorica Vesna Žagar

ZGODBA ZA PREMISLEK

SIN: "Očka, ali te lahko nekaj vprašam?"

OČE: "Seveda, kaj pa?"

SIN: "Očka, koliko zaslužiš na uro?"

OČE: "To se te ne tiče. Zakaj te sploh kaj takega zanima?" je razburjeno vprašal oče.

SIN: "Rad bi le vedel. Povej mi prosim, koliko zaslužiš na uro?"

OČE: "Če že moraš vedeti, zaslužim približno 10 €."

SIN: "Uff!" je odvrnil mali fantek in sklonil glavo. "Očka, ali mi posodiš 5 € prosim?"

Oče je v trenutku postal živčen: "Če je edini razlog, da si me vprašal, to, da si boš ponovno kupil kakšno nesmiselno igraro, potem samo izgini v svojo sobo."

Fantek se je obrnil in žalosten stekel v svojo sobo.

Oče se je čez nekaj trenutkov umiril ter začel razmišljati: "Morda pa kaj resnično potrebuje in bi si s temi 5 € to kupil. Po drugi strani pa me še ni velikokrat vprašal za denar."

Odšel je do sinove sobe in na vratih potihoma vprašal: "Spiš, sin moj?"

"Ne, očka, buden sem," mu je odvrnil sin.

"Veš, razmišljal sem, morda sem bil prej pregrob in se nisem kaj prida vživel vate. Utrujen sem od dela in potem kdaj reagiram tako, kot si ne želim. Glej tukaj imaš 5 €, za katere si me prosil."

Mali fantek se je iskrivo nasmehnil. "O hvala očka!" je navdušeno dejal. Potem je hitro dvignil svojo blazino in povlekel ven precej kovancev.

Oče je debelo pogledal, saj je uvidel, da

ima že kar nekaj denarja. Ponovno se je razburil.

Mali fantek je počasi prišel šteti denar. Nato je pogledal očeta.

"Zakaj potrebuješ še več denarja, če ga že imaš?" je spet razburjeno, a nekoliko bolj umirjeno kot prvič vprašal oče.

"Ker ga nisem imel dovolj, ampak sedaj ga imam," je odvrnil sin. "Očka, sedaj imam 10 €. Ali lahko kupim uro tvojega časa? Prosim, pridi jutri prej domov. Rad bi, da večerjaš z nami."

Oče se je zlomil. Močno je objel svojega sina in v solzah prosil odpuščanja.

Naj ne zbeži čas mimo brez nas, ne da bi preživeli dovolj časa s tistimi, ki so nam v življenju zares pomembni.

Hvala vsem v CUDV v Dobrna, ki delite čas z mojim Alenom in ki vam je pomemben kot meni!

Vsem želim vse naj, naj! Vsi ste..... preprosto....čudoviti!!!

In jaz.....preprosto....srečna, zaradi Vas!

Suzana Jerak

KURENTOVANJE NA PTUJU

“Pust ni nikjer tako vesel kot tam, kjer preganjajo zimo kurenti!”, smo si rekli in se z majhno skupino mladostnikov na pustno nedeljo odpravili na Ptuj. Udeležili smo se kurentovanja, največje kulturno-etnografske prireditve v Sloveniji.

Sprehodili smo se po najstarejšem slovenskem mestu, nato pa smo se med množico ljudi prebili v center mesta in si ogledali tradicionalno pustno in karnevalsko povorko, letos že triinpetdeseto po vrsti. Lepo vreme je na ulice zvabilo ljudi od blizu in daleč. Videli smo tradicionalne pustne maske, kot so kopjaši, piceki, rusi, medvedi. Celo prava rimska četa je šla mimo nas na svoj bojni pohod! Povorke so se udeležile tudi maskare iz Nemčije, Srbije, Hrvaške, Slovaške, Romunije, celo iz Turčije so pripotovale.

Največja skupina maskar so bili kurenti oziromakoranti, kakor jimrečejo domačini. Že dolgo jih nismo videli toliko na kupu: organizatorji so sporočili, da naj bi jih

bilo več kot sedemsto! S kravjimi zvonci, obešenimi okrog pasu, so preganjali zimo, od lepih deklet pobirali robčke iz blaga (kar nekaj kurentov je hotelo zaplesati z našo Ino, pa je sramežljivo pogledala stran). Na srečo pa njihova ježevka ni zapela po naši zadnji plati - očitno smo bili v letošnjem letu dovolj prizadevni.

Navdušili so nas tudi pokači, mladi fantje, ki so vrteli starinske biče, pletene iz vrvi in z njimi glasno pokali. Jasminko je sprva mislil, da sliši petarde, a je hitro ugotovil, od kod prihaja pokanje. Sandi je bil najbolj uspešen pri spoznavanju novih prijateljev: rokoval se je s štiriindvajsetimi pustnimi maskami!

Obisk karnevala smo zaključili z obiskom prave slovenske gostilne, kjer smo se mastili s pustnimi dobrotami in se pogreli s toplim čajem. Na Ptuj bomo zagotovo še prišli. Zanima pa nas, če je vedno tako glasen in poln obiskovalcev!

Urška Slana,
razredničarka

PUST

Preganjanje zime je bilo letos zahtevno delo, saj se zima ni hotela posloviti. Že ob koncu januarja smo začeli po skupinah razmišljati, kakšne pustne šeme bomo, saj je pust že 12. februarja. Ob 15.30 uri smo se zbrali v telovadnici in veselo plesali. Ni manjkalo zanimivih pustnih mask. Prav vsaka je bila svojevrstna in zanimiva. Najboljše skupinske in posamezne maske so prejele priznanja. Vsi smo se zelo prijetno zabavali in nasmejali norčijam pustnih šem. Tudi letos ni manjkalo krofov in toplega čaja. Kljub naši dobri volji in želji, da čim prej pride pomlad, je trajalo še kar nekaj časa, preden so nas začeli greti topli žarki sonca. Pomembno je le to, da smo se imeli fino in smo dobili kakšno zanimivo idejo, v kaj se našemimo naslednje leto.

Nina Vouk,
vzgojiteljica

IZ LIKOVNIH USTVARJALNIC

Izbrala: Helena Maček,
likovna pedagoginja

ZDRAVSTVENI PROGRAM NA SVETOVNIH ZIMSKIH IGRAH V JUŽNI KOREJI

Med svetovnimi zimskimi igrami v Južni Koreji se je mag. Tine Kovačič, klinični direktor zabavnega fitnesa SO Slovenija in vodja oddelka medicinske rehabilitacije CUDV Dobrna, izobraževal za novo funkcijo kliničnega svetovalca zabavnega fitnesa za področje Evrope in Evroazije.

Vloga, ki jo bo opravljal odslej naprej, mu je pripadla zaradi strokovnega znanja, neprecenljivih izkušenj pri delu s specialnimi olimpijci in predvsem uspehov pri organizaciji zdravstvenega programa Specialne olimpiade Slovenije. Za vodjo sta ga predlagala dr. Donna Bainbridge, svetovalka za zabavni fitnes pri Special Olympics International, članica ameriškega združenja fizioterapevtov in Bjoern Koehler, regijski vodja za zdravstveni program Special Olympics Europe Euroasia. Mag. Tine Kovačič se je v novi funkciji kliničnega svetovalca pridružil veliki družini zdravstvenih strokovnjakov z vseh kontinentov in bo tako pripomogel k širjenju zabavnega fitnesa v številnih državah Evrope in Evroazije, kar predstavlja veliko čast tudi za Specialno olimpiado Slovenije in nenazadnje za CUDV Dobrna, občino Dobrna.

Ob samem izobraževanju so številni eksperti-prostovoljci s celega sveta sodelovali tudi pri testiranju športnikov, ki so tekmovali na svetovnih igrah. Uspešno so testirali in dali dodatne napotke več kot tisoč specialcem, kar predstavlja aktualni rekord na svetovnih igrah. V okviru zdravstvenega programa v Južni Koreji se je mag. Tine Kovačič tudi osebno srečal z dr. Timothyjem Shriverjem, predsednikom

Special Olympics International in sinom Eunice Kennedy Shriver (sestre znamenitega predsednika ZDA Kennedyja), ki je vsem kliničnim direktorjem in bodočim kliničnim svetovalcem izrekel zahvalo za neprecenljiv prispevek v zdravstvenem programu SO, predvsem za zdravje in bodoče uspehe športnikov-specialnih olimpijcev, ki so prejeli zdravstvene storitve. Mag. Tine Kovačič se bo v svoji novi funkciji že dokazal konec aprila v Belgiji, kjer bo vodil dvodnevno izobraževanje in usposabljanje novih kliničnih direktorjev iz držav Evrope in Evroazije.

Urška Kustura, sekretarka SO in
mag. Tine Kovačič

SANKANJE

Na lep zimski dan smo si privoščili sankoški izlet na Tri Kralje. Toplo smo se oblekli, si pripravili malico, sani in odhiteli. Na Pohorju nas je pričakal pravi snežni vihar, ampak se mu nismo pustili motiti.

Gospod policist, ki skrbi za varnost na smučišču, nas je velikodušno popeljal z motornimi sanmi. V izjemnem doživetju smo uživali. Na vrsto je prišel napornejši del sankanja. Sani smo morali vleči navkreber. Prijazni Pohorci so nam posodili posebne, dirkaške sani domače izdelave. To smo drveli in uživali.

Ko smo se že vsi utrudili in sta nas veter in sneg že dodobra namučila, smo se skrili v toplo zavetje hotela Jakec. Bil je čas za topel čaj ter odlično kosilo. V hipu smo pozabili na mrzel veter in snežinke.

Ker se mi ne damo zlahka, smo se pred odhodom še zadnjikrat uprli vetru in ustvarili snežno, viharo fotografijo.

Zadovoljni, utrujeni, siti in nasmejani smo se pričeli počasi prebijati skozi zamete proti domu.

Jerneja Borovnik,
vzgojiteljica

KRPLJANJE ČRNA

V četrtek, 14. februarja 2013, smo se odpeljali čez prelaz Sleme v zasneženo Črno, novim dogodivščinam naproti. Pravljичno zasnežena vasica je tudi letos gostila zimski turnir krpljanja v okviru Specialne olimpiade Slovenije. Naš center je zastopalo šest tekmovalcev. Tekmovanje je bilo zares zimsko, saj je ves čas snežilo. Najprej so bile kvalifikacije, kjer so naši uporabniki takoj pokazali, da so dobro pripravljeni. V finalu so dosegli eno prvo in tri tretja mesta. Turnirja se je udeležilo skoraj 170 tekmovalcev, kar kaže, da je krpljanje vsako leto bolj popularno. Naši uporabniki so dosegli izjemne rezultate, zato bomo naslednje leto prišli v še večji zasedbi. Preživeli smo čudovit zimski dan v prelepi vasici Tine Maze.

Andrej Pompe,
športni pedagog

NARAVOSLOVNI DAN NA VALENTINOVO

Bil je 14. februar - valentinovo, pa kljub temu običajen šolski dan. No, ne povsem običajen. V naši skupini smo na ta dan pripravili naravosloven dan. Povabili smo tudi Matica iz sosednje skupine. Odločili smo se, da bomo izvedli nekaj poizkusov z vodo. Čisto na začetku smo se lotili prečiščevanja vode. Preverili smo, kako prečistimo vodo skozi cedilo, tkanino, pesek in oglje. Vsak dodani filter je pripomogel k temu, da je bila voda bolj čista, kljub temu pa moramo priznati, da nam takšne vode, kot priteče iz pipe, ni uspelo pričarati.

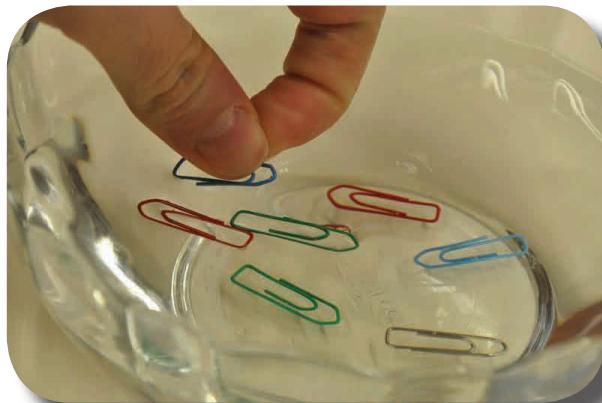

V nadaljevanju smo preverili, kaj vse potrebuje sveča, da gori, kam gredo mehurčki iz gazirane pijače, kako plavajo tekočine in kako nastane vodni vulkan.

Vsak je tudi poskusil pričarati čarobni kozarec, katerega lahko obrneš na glavo in se voda ne razlije. Pri tem poizkusu je bila Maja tako pogumna in prepričana v svoj kozarec, da ga je upala dvigniti Vidu nad glavo.

Ob koncu naravoslovnega dne smo priredili še tekmovanje plavajočih "bucik in čarobnih prstov". Prav vsi smo imeli čarobne prste in ustvarjali smo čudovite vzorce na vodi. Pri plavajočih "bucikah", pa je bila najbolj uspešna Tina.

Prižgana svečka, magični vodni vulkan in sproščeno vzdušje, so nam pričarali nekaj posebnega vzdušja na valentinov dan.

Vanja Sušec,
razredničarka

MAVRICA PRIJATELJSTVA

Na Osnovni šoli Antona Aškercia Velenje, že tri leta izvajajo projekt Mavrica prijateljstva. Slednji se izvaja enkrat mesečno in traja dva dni. V projektu sodelujejo vrtci, uporabniki CVIU Velenje. 22. januarja 2013, smo bili povabljeni tudi mi. Tema srečanja je bila: domače živali in kemijski poizkusi.

Iz CUDV Dobrna smo se odpravili na pot trije uporabniki in spremljevalka. S seboj smo peljali zajčka, morskega prašička in kačo. Ob prihodu smo se razdelili v skupine, ki so delovale v naslednjih delavnicah: domači hišni ljubljenci in različni kemijski poizkusi. Najzanimivejši so bili balončki iz milnice. Postopek je potekal tako, da je vsak posameznik vstopil v bazen z milnico, na gladino milnice se je postavil obroč, ki ga je sodelujoči dvignil v zrak.

Kaja Doler,
varuhinja

OBIŠK VRTCA TRJE

6. februarja smo obiskali vrtec Žalec, enoto Trje. Za sodelovanje smo se dogovarjali že dlje časa, realizirali pa smo ga v sklopu kulturnega tedna. Tako smo uporabniki in delavci enote VDC Vojnik pripravili ustvarjalno delavnico z glino. Osnovni namen je bil poleg predstavitve našega dela tudi druženje in medsebojno spoznavanje. V veliko pomoč pri pripravi programa nam je bila naša bivša sodelavka Sonja, ki je sedaj vzgojiteljica v tem vrtcu in vodi skupino nadobudnih pet in šestletnikov.

Zjutraj smo se odpravili iz Dobrne v naše prostore v Vojniku, kjer smo si pripravili vse potrebno za izvedbo delavnice. Nato smo se s kombijem odpeljali proti vrtcu Trje, sneg je medtem že prav pravljično pobelil okolico. Bolj, ko smo se približevali, več snega je bilo, a smo vseeno srečno prispeli. Otroci so nas že nestrpno pričakovali in ker smo bili malo pozni, smo kar takoj začeli. Ustvarjali so vsi, od najmlajših do najstarejših, v treh skupinah. Nastalo je mnogo zanimivih izdelkov, čas pa je kar mineval. Naši uporabniki so si medtem ogledali prostore vrtca in se posladkali v

jedilnici.

Bila je prijetna in zanimiva izkušnja za otroke v vrtcu, naše uporabnike in za vse zaposlene. Zagotovo se bomo še kdaj srečali.

Silvo Lavtižar,
Judita Memon

PROMOCIJA VDC V PLANETU TUŠ CELJE

Lansko leto smo dejavnost našega VDC-ja predstavili z daljšo promocijo v Citycentru v Celju.

Letos smo želeli promocijsko zgodbo nadaljevati v drugem trgovskem centru. V februarju smo se pričeli dogovarjati za obisk v Planetu Tuš Celje. Po uvodnih razgovorih in iskanju kompetentne kontaktne osebe, so nam prijazno odprli vrata in nam pri realizaciji promocije aktivno pomagali. Njihovi gostje smo bili v času pred veliko nočjo, ko se je odvijal festival Šunke in potice. Dva dni zapored smo se obiskovalcem predstavili s prodajno- razstavno stojnico, deset dni je bila na ogled razstava fotografij izdelkov. Promocijo smo zaključili z nastopom folklorne in literarnega krožka, dogodek pa sta pod zvezdami planeta Tuš dodatno obogatila tudi terapevtska psa. Pozitivni odzivi obiskovalcev na predstavitev izdelkov in nastop kažejo, da je tudi vnaprej smiselno nadaljevati s podobnimi predstavitvami naše dejavnosti.

Brigita Kuder,
vodja IVO in VDC

NASTOP V PLANETU TUŠ

V sredo, 27. marca 2013, smo se zbrali člani literarnega krožka v naši bivalni enoti.

Ob 17. uri nas je čakal nastop v Planetu Tuš v Celju.

Najprej smo imeli generalko, potem smo se lepo oblekli. Vsi smo imeli rdeče majice in črne hlače. Sam sem si uredil frizuro z gelom. Odpeljali smo se z dvema avtomobiloma, ki sta jih vozili Mojca in Andreja. Jaz sem se peljal z Andrejo. Parkirali smo v podzemni garaži Planeta Tuš. Poiskali smo prostor, kjer naj bi nastopali. Ker smo imeli še nekaj časa, smo si ogledali razstavo slik in izdelkov, ki jih delajo v Višnji vasi. Kmalu je prišel Tine Kovačič. S seboj je pripeljal dva velika in pridna kužka. Vsi smo ju božali in se igrali z njima.

Čas je hitro minil in že se je začel naš nastop. Zdi se mi, da smo se dobro odrezali, saj so nam ljudje zelo ploskali.

Po nastopu so nam ponudili potico in pijačo po lastni izbiri.

Preživeli smo lepo popoldne.

Martin Zupan,

Zbrala: Vesna Žagar,
razredničarka

NASTOP

»Za vse, prav za vse, je prostor nekje,« sem mrmrala, ko so člani literarnega krožka Ina, Aljaž, Alen, Albin, Luka, Jasminko ter Vinko zapeli vsem znano pesem Sreča na vrvi. In prvič sem pesmi zares prisluhnila.

»Tjaramdadam ZLAT je ta dan, steci z mano vanj.« In pomislila sem na ponedeljek in nesrečne obraze, brezvoljne ljudi. Kje je ta optimizem? Kdaj sem nazadnje to pela in tako mislila? »V sivi beton, svet je vkovan, tjaradadadam.« Ali ta svet, v hitrem vsakdanu, sploh barvamo? »Stecimo kam, stecimo stran, stecimo v svet sanj.« Ali ljudje sploh še sanjamo? Ali imamo nerazumne, nematerialne želje, ki slikajo popoln svet? »Za vse, PRAV za vse, je prostor nekje, kjer trate še zelene.« Koliko v to sploh verjamemo? Vsak, prav vsak sodi nekam, kjer ni samo sivega betona, temveč so trate, ki zelenijo.

Pogledala sem okoli sebe in videla vse. Od polnih vozičkov in vreč, ki jih nosijo ljudje z mrkimi obrazi, ker jih pač morajo nositi, do radovednih mimoidočih, ki so se za trenutek izgubili med petjem in plesom uporabnikov.

Videla sem tudi ponosne starše in mentorje, pa tudi tistih nekaj, ki so se meni nič, tebi nič, sprehodili čez plesišče do druge trgovine. A nikjer nisem videla toliko radosti, volje, vzhičenosti in prepričanja v verze »tjaramdamdam zlat je ta dan ... za vse, prav za vse, je prostor nekje,« kot pri nastopajočih.

»Veseli nas, da smo lahko posebni gostje Planeta Tuš Celje, kajti tudi ljudje s posebnimi potrebami imajo svoje želje, pričakovanja in potrebe, svoje strasti in sanje,« je prebral Tine Kovačič, vodja medicinske rehabilitacije. TUDI ljudje s posebnimi potrebami?

Da niti ne govorim o tem, kdo premore več strasti. Beseda »tudi«, sama po sebi implicira drugačnost, kar je navadna bedarija! Ločiti je potrebno med drugačnostjo in različnostjo!

In prvič sem to različnost videla na povsem drugem nivoju. Videti jo je bilo v uživanju, v malem, v majhnih, nezahtevnih željah. Videti jo je bilo v uživanju ob plesu, nasmeških med petjem in v igri s psoma povezovalca programa Kovačiča, ki se za ves program nista ravno zanimala. In tu je različnost, ki jo lahko velika večina nas zavidala.

In mene so prevzeli. S folklornim plesom, kjer je Janez s takim ritmom, s tako točnostjo z nogo udarjal ob tla, da si je polovica občinstva, ki so vztrajno ploskali na prvo dobo, lahko samo želi. Z deklamiranjem verzov o prijateljstvu, ki ga je Vinko tako suvereno povedal, kot da obstaja le njegov prav. In z razstavo izdelkov, ki sem jih sama nazadnje pacala v osnovni šoli, od takrat pač ni bilo volje. In čeprav se zaradi slabšega ozvočenja veznega teksta mentorjev CUDV Dobrna ni slišalo prav dosti, se je slišalo in videlo tisto, kar šteje. In dragi mentorji, na odru imate, ko gre za iskren nasmešek in suveren nastop, kar konkurenco. In tako so ljudje svoje prepolne vozičke odpeljali do naslednje trgovine. Me zanima, kdo je bil ob koncu dne bolj zadovoljen.

Eva Popovič

IZ NAŠIH DELAVNIC

Izbor: Silvo Lavtižar

IZLET V PLANICO

Bil je še skoraj zimsko obarvan konec marca (koledar je kazal 21. 3. 2013), ko smo toplo oblečeni varuhi, uporabniki IVO in CUV, sedli v dva kombija in se odpeljali na skrajni severozahod Slovenije - v Planico, na kvalifikacije v smučarskih poletih. Vsi smo pričakovali precejšnjo gnečo, obetal pa se je tudi precej oblačen, skorajda deževen dan.

Po nenaporni vožnji, smo že kar malo neučakani prispeli v dolino pod Poncami. Za nekatere izmed nas, tudi varuhe, je bil to prvi obisk Planice v času poletov. Prav zato je bilo pričakovanje še toliko večje.

Naše črnoglede napovedi, glede gneče in slabega vremena, so se kmalu razblinile, v trenutku, ko smo se pripeljali na prizorišče. Bili smo zgodnji. Organizatorji so poskrbeli za odlično ureditev prizorišča in brez težav smo parkirali kombija ter se napotili na prizorišče. Vreme pa, lepšega si ne bi mogli niti zamisliti. Sonce, brez oblačka. Presenečenj še ni bilo konec. Dobili smo prostor z najmanj gneče, v prvi vrsti, tik pri doskočišču in v samem izteku letalnice. Pogled nanjo je bil v tem vremenu res veličasten.

Ne dolgo za nami, se je prizorišče hitro napolnilo. Vzdušje se je stopnjevalo. Tudi mi smo prinesli nekaj navijaških pripomočkov in navijali.

Predvsem za naše, ki so se zares dobro odrezali, čeprav smo videli tudi grd padec Jurija Tepeša, ki se je na srečo dobro izšel. No, tudi tujih tekmovalcev nismo povsem zapostavljali. Navdušeno smo vzklikali vsakokrat, ko je kdo izmed tekmovalcev dobesedno preletel »magično mejo« dvesto metrov. Dopoldne je ob požirkih vročega čaja, napetega vzdušja in

predvsem lepega vremena hitro minilo. Prehitro je prišel čas za odhod. Prijetno utrujeni in z novimi vtisi, smo se posedli v kombija in odpravili proti domu. Vmes smo se ustavili na pici, soku in kavici. Med preostankom vožnje smo se odločili, da se v Planico zagotovo še vrnemo.

Simon Konečnik,
varuh

KO LUTKOVNO-DRAMSKI KROŽEK ZAŽIVI

Z izvajanjem dejavnosti v okviru Lutkovno-dramskega krožka smo v CUDV Dobrna ponovno začeli z letošnjim šolskim letom, tokrat v malo drugačni zasedbi. Prva predstava je bila uprizorjena na decembrski prireditvi, ko so uporabniki odigrali dramsko igrico Prebrisani palčki. Odrezali so se zelo dobro! Vsi palčki (Tina Kališek, Vinko Rešetar, Jasminko Keranovič, Ina Košič, Jernej Jakopič, Martin Zupan, Albin Kolar) in volk (Luka Čevnik) - ključne osebe v omenjeni predstavi - pa niso mogli na odru zablesteti brez vaj, na katere so radi in redno prihajali. Vsak je opravil svoje delo, tako kot je bilo treba - vsak si je dobro zapomnil svoje besedilo, kasneje pa je na odru vsak poskušal svojo vlogo čim bolj odigrati in se vanjo vživeti. Uprizoritev je požela velik aplavz, ki je pomenil za naše igralce še dodatno potrditev, da so delali dobro. Dejali so, da bodo tudi v prihodnje nastopali na odru, če bodo le imeli priložnost. V kar mentorice krožka ne dvomimo. Priložnosti bo še dovolj.

Priložnost za sodelovanje v naslednji predstavi z naslovom Živali nas učijo so dobili tudi nekateri drugi uporabniki (Nina Notersberg, Grega Črešnar, Katarina Zabukovnik, Nastja Kovač), ki so pomagali pri nastajanju lutk. Ta predstava, ki bo druga zapovrstjo, bo za razliko od prve lutkovna, za kar so potrebne lutke, kasneje pa tudi igralci, ki bodo tem lutkam posodili glas. Ko bodo vse lutke dokončane in izdelane, bomo povabili k sodelovanju še ostale uporabnike - nekoliko sposobnejše, tiste, ki znajo brati, govoriti, ponavljati besede, stavke.

Končno dejanje se bo izvedlo ponovno v obliki uprizoritve, ki se bo zgodila v naslednjem šolskem letu. Med počitnicami bomo imeli vsi malo počitka in premor od šolskega dela.

Mentorice krožka:
Klavdija Šanca, Helena Maček,
Ines Klavžar

PROJEKT INCLUSIA 2013

V tem letu smo drugič sodelovali pri projektu INCLUSIA, ki poteka v Celovcu v Avstriji. Namen projekta je druženje med osebami brez in z motnjami v razvoju. CUDV Dobrna je sodelovala s šolo HAK International iz Celovca. Pričakal nas je učitelj verouka, znan koroški Slovenec Božo Hartmann in učenci 2. letnika ekonomske šole, ki so nas toplo sprejeli. Na obisku smo bili dva dopoldneva, ki sta hitro minila. Prvi dan smo mi organizirali delavnico izdelovanja voščilnic iz našega ročno izdelanega papirja. Pri ustvarjanju so se nam poleg učencev šole, pridružili še prijatelji iz Italije, skupina Anffas Pordenonne. Naslednji dan smo se družili v sproščenem vzdušju in odšli na ogled starega mestnega jedra, kjer smo si skupaj privoščili kavico. Ko smo se vračali domov, smo se ustavili še na pici. Obisk nam je ostal v lepem spominu in obljubili smo si, da bomo sodelovanje nadaljevali.

Silvo Lavtižar,
udeleženec projekta

O LAHKEM BRANJU V CUDV DOBRNA

V CUDV Dobrna beremo knjige, ki so zapisane v lahko berljivi obliki. To so knjige, ki jih naši uporabniki lažje berejo in tudi lažje razumejo.

V CUDV Dobrna rečemo lahko branje vsemu, kar počnemo, ko beremo knjige, napisane v lahko berljivi obliki.

K našemu lahkem branju spada: branje knjig, poslušanje branja, pogovarjanje o zgodbi, ustvarjanje plakatov po branju, pisanje, gledanje filmov.

Spodaj si lahko preberete, kaj so naši uporabniki odgovorili, ko smo jih spraševali o lahkem branju.

Na vprašanja so odgovarjali Vinko, Ina, Jasminko in Alen.

1. Ali ti je všeč lahko branje?

Vinko: Da, mi je všeč.

Ina: Da.

Jasminko: Ja.

Alen: Ja.

2. Kaj ti je najbolj všeč pri lahkem branju?

Vinko: Všeč so mi knjige. Všeč mi je, ko beremo.

Ina: Všeč mi je, ko se pogovarjamo.

Jasminko: Všeč mi je, da knjige lažje beremo in razumemo.

Alen: Všeč mi je knjiga, ki smo jo ravno prebrali. Naslov knjige je Visoška Kronika.

3. Prebral si že knjigo Visoška kronika in knjigo Romeo in Julija. Obe sta lahki branji. Katera knjiga ti je bila bolj všeč?

Vinko: Romeo in Julija.

Ina: Visoška kronika.

Jasminko: Romeo in Julija.

Alen: Nisem še prebral obeh knjig.

4. Kaj ti je bilo najbolj všeč v knjigi Romeo in Julija?

Vinko: Najbolj mi je bilo všeč, ko sta se Romeo in Julija poročila in živela do konca svojih lepih poročnih dni. Vse do takrat, ko sta skupaj umrla.

Ina: Najbolj mi je všeč, da v knjigi piše ljubim te.

Jasminko: Ljubezen.

Alen: / (Alen knjige Romeo in Julija še ni prebral.)

5. Kaj ti je bilo najbolj všeč v knjigi Visoška kronika?

Vinko: Najbolj mi je bilo všeč, ko se je na koncu zgodbe Jurij poročil z Agato.

Ina: Najbolj mi je bilo všeč, ko sta se Izidor in Margareta poročila.

Jasminko: Ko se je Izidor poročil z Margareto.

Alen: Najbolj všeč mi je bilo, da sta se Jurij in Agata poročila.

6. Bi še rad bral knjige, ki so napisane v obliki lahkega branja?

Vinko: Jaz bi še rad bral take knjige.

Ina: Ja.

Jasminko: Ja, zelo so mi všeč.

Alen: Ja.

7. Kaj poleg lahkega branja še rad bereš?

Vinko: Rad berem knjige iz zbirke Vražja nogometna družčina.

Ina: Rada imam pravljice.

Jasminko: Rad bi bral zgodbo o Lojzetu Slaku. Naslov je En godec nam gode.

Alen: Rad berem knjige iz zbirke Pet prijateljev in knjigo o psički Lesi.

8. Kakšne knjige bi še rad bral?

Vinko: Meni bi bile zanimive knjige o naravoslovju, pohodih, planinah in o zdravem življenju.

Ina: Pravlјice in knjige o ljubezni.

Jasminko: Knjigo o Lojzetu Slaku in knjige o spolnosti.

Alen: Rad bi bral knjige o športu.

Slika 1: Bine, Vinko in Jasminko s plakatom o Visoški kroniki

Slika 2: Alen, Vinko, Ina in Jasminko z lahko berljivima knjigama Romeo in Julija ter Visoška kronika.

Naši uporabniki radi berejo lahka branja, ker so napisana tako, da jih lažje razumejo in lažje berejo. V njih so napisane stvari, ki naše uporabnike zanimajo.

Zanima jih ljubezen.

Zanimajo jih drugi ljudje, odnosi med ljudmi in njihova drugačna življenja.

Vsi si želimo, da bi bilo takšnih knjig še več.

Ines Klavžar,
knjižničarka CUDV Dobrna in izvajalka
lahkega branja

SKUPNI PETKI V CUDV DOBRNA

V CUDV Dobrna smo se odločili, da si bomo enkrat na mesec popestrili petke. Tako smo se odločili za skupna druženja. Vsak zadnji petek v mesecu se zberemo pri različnih aktivnostih vsi uporabniki in zaposleni, vabljeni so tudi starši, da se nam pridružijo. Tako smo organizirali skupno sankanje, karaoke in ples v naši telovadnici, barvali smo dovoz do kuhinje, v mesecu maju bi barvali ogrado za konje, šolsko leto pa bomo zaključili z zasluženim piknikom.

Vesna Dolar,
socialna delavka

SENZORNI VRT

Čutila nam omogočajo funkcioniranje v vsakdanjem življenju, pa se jih pogosto niti ne zavedamo. Ob nas so osebe, ki so preveč ali premalo občutljive na dražljaje. Težave, ki nastajajo zaradi tega, so lahko težave pri učenju, strah pred višino, nizko samospoštovanje, vedenjska odstopanja (agresija, avtoagresija), pomanjkanje samokontrole, pozen razvoj govora, težave pri žvečenju hrane, težave pri zapenjanju gumbov, slabo ravnotežje in mnoge druge.

Z usmerjenimi dejavnostmi lahko zmanjšamo težave in s tem izboljšamo kvaliteto življenja. Dobro poznamo senzorne sobe, pa vendar lahko kvaliteto dela in življenja izboljšamo tudi s pomočjo usmerjenih dejavnosti na prostem, kajti vsi vemo, da narava zdravi.

Približati se naravi, živeti z njo, jo vzljubiti, delati in bivati na prostem ni razkošje, to mora postati vsakdan.

Senzorni vrt

Je nastal zaradi potrebe po gibanju, delu ter bivanju na prostem.

Je edinstven in sistemsko organiziran prostor za krepitev občutenj in zaznav na prostem.

Je prostor, kjer uspeva množstvo rastlin, ki jih lahko s pridom uporabljamo skozi vse leto in »rastejo« v različnih embalažah v trgovini.

Je spoznanje, da je delo z rastlinami prijetno in pomirja.

Je eko cona.

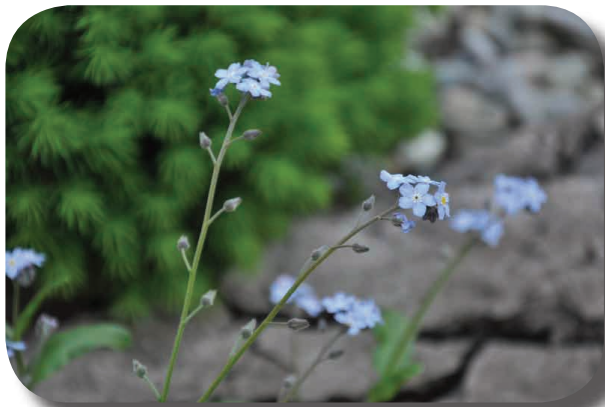

Del vrta zasedajo dišavnice in druge zdravilne rastline, ki jih navadno najdemo v vsakem boljšem vrtu naših babic: drobnjak, bazilika, origano, timijan, šetraj, luštrek, peteršilj, sivka, žajbelj, meta, kamilica, melisa ter materina dušica. Posajene so v korita in dostopne tudi osebam na vozičkih. Namen zasaditve začimb, dišavnic ter zdravilnih rastlin, je spoznavanje rastlin, delo z rastlinami, uporaba pri obrokih, v čajnih mešanicah ter krepitev taktilnih zaznav in zaznav povezanih z vonjem in okusom.

Ob koritih je talni kotic, kjer rasteta timijan in materina dušica, posejali smo tudi mak, katerega glavica bo, ko nežen in žareč cvet mine, uporaben pri izdelavi šopkov. Kot življenjski prostor mahu smo iz gozdnih sprehodov prinesli večje in manjše kamne. Kot kontrast mahu smo posadili malo stožčasto smreko (*Picea glauca Conica*), ki je po svojem izgledu varljiva. Daje občutek nežnosti in mehkoobe, vendar je na otip precej ostra. Kot dekorativni dodatek je tu še resje, ki cvete pozno v jesen. Ta kotic je namenjen krepitevi taktilnih zaznav ter zaznav povezanih z vonjem in okusom. Je izkušnja, da videz vara.

Za krepitev taktilnih zaznav ter v preprosto užitek, je postavljen peskovnik. Zasnovan je v treh etažah, zaradi raznolikosti uporabnikov. Lahko se uporablja stoje, lahko ga uporabljajo osebe na vozičkih ter manjši oziroma sede.

Ob tlakovani poti smo posadili jagodičevje: tri ameriške borovnice, tri ribeze: belega, rdečega in črnega ter prevešajoči murvi (*Morus Alba Pendula*). Vse rastline so postavljene ob tlakovani poti tako, da so dosegljive osebam na vozičkih, vse pa odlikuje raznolikost barv, vonjev in okusov.

Ob poti smo skopali večje število lukenj, v katere smo naložili kamenje različnih velikosti, oblik, barv, tekstur ter lubje,

pesek in različne storže. Te luknje so kot ves vrt žive, nenehno se lahko dopolnjujejo, spreminjajo. Med luknjami stoji podpornik, na katerega smo obesili zvočila in igrala.

Na samem začetku poti je gredica sočnic - sukulenti ter nageljnov. To so nezahtevne rastline, odporne na visoke temperature in lahko živijo z malo vode. Ta del služi kot gredica za delo (pletje, zalivanje, presajanje) in nudi mnogo vizualnih ter dehtečih užitkov.

Ob vrtu so posajene tri prevešajoče rastline, ki bodo poleti nudile prijetno senco, zasebnost ter kotiček za sprostitev. Okoli so postavljene klopi za počitek. Prevešajoča breza (*Betula pendula* 'Youngii') ter vrba (*Salix purpurea*

pendula) bosta nudili prijetno senco, njune veje se ob vetru nežno gibljejo in šelestijo. Še gostejšo senco ter zavetje bo dal prevešajoč gaber (*Fraxinus excelsior* *Pendula*), ki z leti postane mala živa hiša.

Dodali smo okrasne trave, ki bodo služile kot skrivalnice, dajale bodo gosto senco, zagotavljale varen, miren prostor in kotiček za počitek v miru. Tudi trave ob vetru ali dotiku nežno zašelestijo.

Ob potki so navpično vkopani hlodčki namenjeni skakanju, razvijanju ravnotežja ter krepitvi samozavesti, ko te ovire sami ali s pomočjo premagamo.

Izbrana rastlina s preproste za vzdrževanje in nudijo uporabnikom vrta mnogo užitkov ob bivanju v njem.

Kot dopolnitev vrta bo tunel narejen iz leskovih vej, ob katerega bomo posadili bujni in nežno dehteč hmelj ter sadiki grozdja jurke, ki ju bomo posadili ob drog z zvočili ter igrali.

Vrt je nastajal ob pomoči zaposlenih, uporabnikov ter lesne delavnice, kjer so izdelali vse čudovite lesene dele.

Približati se naravi, živeti z njo, jo vzljubiti, delati in bivati na prostem ni razkošje, to mora postati vsakdan.

Jerneja Borovnik

GLASBA SE PRIČENJA TAM, KJER SE KONČUJE BESEDA

Uvodne besede je zapisal Heinrich Heine in še kako držijo pri delu z otroci s posebnimi potrebami. Ena od učenk je slepa, drugi učenec ne zmore zadržati daljše pozornosti na mirujočem objektu, spet drugi ne more prijeti predmeta v roko, lahko bi naštevala še kakšno vrstico. Kaj pa lahko? Kje so naši učenci tako čudoviti? Lahko se nasmeji ob slišani besedi »princeska«, z obrazno mimiko ti jasno sporoči (nasmeh do ušes), da mu je najljubša pesem »Živa in Žan«, ob kateri tudi jabolčni sok postane bolj sladek. Pogled obrne v smeri prihajajočega zvoka. Nasmehne se ob zvokih, ki prihajajo iz zvočne knjige. Njen jok se poleže takrat, ko se zasliši zvok morja in šumenje valov in se potopi v kratkotrajni (a kljub temu zlata vreden) spanec. In tako bi lahko naštevala še veliko vrstic. V našem oddelku se vse začne in konča z glasbo, saj je z njo mogoče povedati več kot z besedami. Ravno zato smo se odločili, da v skupino povabimo glasbeno-pevski krožek, ki deluje v okviru interesnih dejavnosti centra. Fantje so prišli v spremstvu učiteljev (ena učiteljica igra klavir, dve pomagata pri petju, učitelj pa spremlja na kitari) in so nam z znanimi slovenskimi pesmimi polepšali ponedeljkovo dopoldne. In naj zaključim z znanimi Salamonovimi besedami: »Kdor muzicira, srce odpira.«

Tatjana Šušteršič,
razredničarka

MATP 2012-13

Konec leta 2012 smo se udeležili 5. Državnih vodnih iger specialne olimpiade MATP. Pri motoričnih aktivnosti v vodi želimo z večdisciplinarnim pristopom pri uporabnikih doseči optimalno samostojnost na področju samostojnega gibanja v vodi, opravljanja motoričnih aktivnosti, športno-terapevtskega udejstvovanja, aktivnega vključevanja v proces rehabilitacije in rehabilitacije ter prenos terapije v vsakdanje življenje. Razvoj motoričnih spretnosti uporabnikov, je nujen za nadgradnjo MATP vodnih aktivnosti, že prej v individualnih terapijah oddelka medicinske rehabilitacije CUDV Dobrna. Postopki terapevtske intervencije so izbrani, glede na funkcionalne cilje - smiselne aktivnosti, ki so vedno izbrani na nivoju udeležbe uporabnika. Namen vodnih in dvoranskih motoričnih aktivnosti MATP, ob upoštevanju principov razvojno nevrološke obravnave, je optimalna udeležba v vsakodnevem življenju, zato je potrebno izvajati terapijo v različnih situacijah resničnega življenja in ne le v sterilnem terapevtskem kabinetnem okolju. Končni cilj je optimizacija aktivnosti in udeležbe ter posledično izboljšanje kvalitete življenja uporabnikov. Tako smo tudi mi teorijo realizirali v prakso in se udeležili omenjenega državnega tekmovanja, ki je potekalo v terapevtskem bazenu CUDV Draga na Igu pri Ljubljani. Zavestno vložena trud in napor tekmovalcev in terapevtov sta bila poplačana, saj smo bili deležni priznanj in pohval s strani našega olimpijca Mitje Petkovška, ki je vsem tekmovalcem izročil priznanja in medalje. V okviru rednega programa treninga motoričnih aktivnosti

MATP smo se proti koncu šolskega leta udeležili regijskih iger MATP za celjsko-koroško regijo, aprila v Velenju, v maju pa mednarodnih iger MATP v Rijeki na Hrvaškem. V Rijeki so nas presenetili s humanitarno akcijo športnih zvezd Hrvaške, kjer so nam podelili promocijske športne majice, hlače in žoge, prav tako smo se fotografirali z legendarnim vratarjem Dinama Bobanom.

mag. Tine Kovačič,
vodja oddelka medicinske rehabilitacije
CUDV Dobrna

MAJDA ABRAHAM

Letošnji prvi april je bil deležen v našem centru posebne pozornosti. Ta dan je naša Majda postala abrahamovka.

Kar nekaj časa smo razmišljali, kako ta dan primerno obeležiti. Odločili smo se, da brez prave veselice ob tako pomembnem jubileju ne gre. Določili smo dan praznovanja, 2. april 2013. Povabili smo tudi Majdine domače, da se nam pridružijo. Z baloni, pentljami in rožami, ki so nam jih prijazno podarili v Vrtnarstvu Kraševce, smo našo telovadnico spremenili v prijeten praznični ambient, v atrij pa postavili velik pano naše slavljenke. Tudi Majda se je lepo uredila, njen voziček je dobil dodatno opremo, v podobi omejitve 50. Dobre volje in srečna v krogu najbližjih, je ob dišeči hrani naše kuhinje in živi glasbi, za katero je poskrbel Robi, preživela lep popoldan.

Ob zaključku sem ujeta glasna razmišljanja: »Tudi jaz bom tako praznoval, ko bom star petdeset let.«

Brigita Kuder,
vodja IVO in VDC

MAJDA JE PRAZNOVALA!

V torek, 2. aprila je moja hčer Majda praznovala 50. rojstni dan. Ko smo prišli, nas je pred domom pozdravil pano z njeno podobo. Bili smo presenečeni in veseli. Majda nas je pričakala lepa urejena in vesela. Telovadnica je bila okrašena in zabava se je pričela. Bilo je dobro kosilo, torta, šampanjec in še kava. Videli smo, kako se naši otroci poveselijo. Bilo je enkratno. Lepa glasba, veliko petja, vriskanja in plesa. Ta dan mi je ostal v spominu. Ko smo se vračali domov, smo se strinjali, da je ta dom res najboljši za Majdo.

Naj se zahvalim domu Dobrna za vse, ker se tako zelo razdajate in negujete naše otroke.

Hvaležna Majdina mama.
Hvala lepa.

EN, DVA, TRI, ŠTIR... EN, DVA, TRI, ŠTIR...

Tako štejemo plesne korake angleškega valčka. Ples, ki je skladno gibanje telesa ob glasbi (tako piše v leksikonih), za uporabnike centra, za otroke, mladostnike in odrasle, je lahko še mnogo več. So trenutki druženja, sklepanja prijateljstev, daje občutek pomembnosti, opaženosti, uspešnosti, krepki samozavesti in samopodobo. Veliko socializacijskih trenutkov vključuje. Za ples se primerno uredimo, dogovorimo s spremljevalcem. V centru smo se odločili, da organiziramo tečaj plesa tudi za uporabnike na vozičkih. Naše mladostnice so se tega posebej razveselile. Uporabniki so si sami izbrali soplesalce, ja, moškega ali ženskega spola. Še sreča, da imamo zaposlenih tudi nekaj fantov! Za začetek smo najeli plesnega inštruktorja, zdaj pa pridno vadimo sami. Fantom ni bilo težko obnoviti plesnih korakov angleškega valčka, uporabniki pa sledijo z vozički, delajo obrate, se radostno smejejo. Nekateri potrebujejo več pomoči in usmerjanja kot drugi, vsi pa zadovoljno zapuščajo vaje. V začetku junija nas spet obišče inštruktor, da preveri, kako smo napredovali in da izdelamo koreografijo. Radi bi pokazali staršem, kaj smo se naučili. Ko bomo »plesne korake« dovolj utrdili, pa se predstavimo tudi širši javnosti.

Bojana Lipičnik,
vodja CUV in programa VIZ

TEDEN KNJIGE

V tednu pred začetkom prvomajskih počitnic (22.-26. april), vzporedno z enako časa trajajočimi 18. slovenskimi dnevi knjige - literarnim festivalom, ko se je na Slovenskem odvijala vesplošna promocija bralne kulture, slovenskih knjig in njihovih avtorjev. Ob mednarodnem dnevu knjige in avtorskih pravic (23. april), smo tudi v našem centru izkoristili čas za stik s knjigo in za dejavnosti, povezane z njo. Naš Teden knjige je bil pravzaprav teden pravljic - to pa zato, ker smo se v zadnjem aprilskem tednu posvetili zgolj pravljicam; tistim najbolj prepoznavnim, klasičnim pravljicam.

In zakaj ravno pravljicam? Zato, ker so pravljice najustreznejša literarna zvrst za otroke in so primerne za naše uporabnike - tako mlajše, kakor tudi starejše. So kratke, preproste in domišljajske zgodbe, ki preko glavnih junakov in dogodkov, povezanih okoli njih, simbolično prenašajo sporočila o dobrem in zlu, o pravilnem in napačnem. Saj veste, kako je praviloma v pravljicah. Dobro vedno zmaga in je nagrajeno, zlo vedno premagano in kaznovano. Konci so srečni, čeprav so se glavnemu junaku v pravljici vmes dogodile slabe,

nepravične ali negativne stvari, je konec dober, srečen in pozitiven. To je sporočilo pravljic: na koncu bo vse dobro. Na koncu bo vse v redu. Gre za dobro sporočilo, ki ga posredujejo pravljice vsakomur, ki jih bere ali posluša. In dobrih sporočil, ki jih prenašamo preko pravljic v realno življenje, ni nikoli preveč. Poleg omenjene sporočilnosti, prinašajo pravljice bralcem oziroma poslušalcem tudi priložnost, da se z glavnim junakom poistovetijo in z njim v domišljiji potujejo po pravljicnih deželah, delajo čudežne stvari, ki jih v realnem življenju ne (z)morejo, si domišljajo najimenitnejše stvari, osebe, dogodke. Hkrati pa na drugi strani z glavnim junakom tudi »trpijo« in skupaj z njim doživljajo neprijetna občutja, grozo, strah. A v tem ni nič slabega, če je le konec dober. Vseh omenjenih napetosti in občutij se na koncu tudi sprostijo, saj je pravici zadoščeno, dobro je poplačano in nagrajeno, glavni junak pa je (ponovno) srečen, kot še nikoli. Tudi v realnem življenju je tako, da pogosto naletimo na ovire, neprijetnosti in nepravičnosti. Pomembno je ohraniti verovanje, da bo na koncu vse dobro - in to nam vedno znova na otroški in lahkoten način ponujajo prav pravljice.

Zadnji teden aprila smo posvetili pravljicam, ker je mesec, takoj v svojem začetku, obeleževal otroško knjigo: 2. april je mednarodni dan otroške knjige. Katera knjiga je za otroke primernejša kot pravljica (ko je govora o literarnih vrsteh)?

Vsaka pravljica nam poleg zgoraj omenjenih značilnosti ponuja tudi snov za pogovor in obnovo, daje nam priložnost za govorjenje in poslušanje. Nenazadnje tudi za poustvarjanje. Skozi vse te faze smo šli tudi mi z našimi uporabniki. V vsaki skupini smo prebrali drugo pravljico, tako da smo jih skupno spoznali osem. Še preden smo začeli z branjem pravljice, so v motivacijskem uvodu naši uporabniki skušali sami ugotoviti naslov (znane) pravljice, ki sem jo pripravila zanje bodisi s pomočjo t. i. vislic bodisi z ugotavljanjem na podlagi ugank ali asociacij na pravljичni predmet, ki sem ga prinesla s seboj. Ugotovili so vse naslove pravljic - pravilno in hitro. Bili so tudi dobri poslušalci. Sodelovali so pri obnovi pravljice in pri pogovoru, ki se je vezal nanjo; podali so svoja razmišljanja in mnenja, v skladu s svojimi zmožnostmi. Tudi to je vrlina in pomembna sposobnost, ki je dandanes ne bi mogli pripisati ravno vsakomur. Po tej fazi smo nadaljevali z ustvarjanjem pravljичnega lika, kjer so uporabniki imeli

možnost podoživljanja slišane. Izdelali smo osem različnih knjižnih junakov (kolikor je bilo tudi pravljic), ki so kasneje v razstavnih oblikah krasili avlo centra: Volk (iz pravljice Volk in sedem kozličkov), Rdeča kapica, Obuti maček, Mizica, pogri se, Mojca Pokrajculja, Deklica z vžigalicami, Trnuljčica in Sneguljčica.

Za (pravljичno) piko na i, si je vsaka skupina posebej ogledala še sinhronizirani animirani film Hiša pravljic, v katerem so uporabniki lahko zasledili tudi knjižnega junaka, ki s(m)o ga poprej izdelali v skupini. Preživeli smo pester, razgiban, drugačen, sproščujoč in literarno-umetniški pravljичni teden. S srečnim koncem, kot se za konec pravljичnega tedna tudi spodobi. Počil je lonec in pravljice je konec.

Ines Klavžar,
knjižničarka

NA OBISKU PRI GAŠILCIH

V torek, 23. 4. 2013, smo skupina UŽD A obiskali gasilski dom v Velenju. Tam nas je pričakal gasilec Božo, ki nas je pospremil v garaže gasilskega doma. Tam nam je predstavil vsa vozila in njihovo opremo. Videli smo cevi za vodo, ročnik, orodje, motorne žage, dihalne maske, stožce in trak s katerimi zavarujejo kraj nesreče. Videli smo tudi čoln, s katerim rešujejo labode na Velenjskem jezeru. Gasilec nam je pokazal garderobo, kjer se gasilci oblečejo, ko gredo na intervencijo. Oblečejo hlače in jakno, obujejo škornje in na glavo dajo čelado s svetilko. Gasilec nam je pokazal lučke in sirene na gasilskem avtu. Bile so zelo glasne. Na koncu smo si ogledali še prostor, kjer gasilci sprejemajo klice na številko 112. Tam je veliko računalnikov. Po ogledu smo šli v slaščiarno na tortico in pijačo. Bilo mi je zelo všeč.

Aljaž

ŠPORTNI DAN - POHOD NA GRAD LEMBERG

Sončni aprilski četrtek smo izkoristili za športni dan. Izbrali smo si pohod na bližnji grad Lemberg. Vsi veseli, ker smo končno lahko oblekli kratke rokave, smo se namazali s kremo za sončenje in si naredili nahrbtnike, v katerih je bila dobra malica.

Pot nas je vodila mimo cerkve Svetega Miklavža, kjer smo naredili prvi krajši postanek. Nekateri bolj, drugi manj zadihani. Pozna se, da je bila za nami dolga zima in posledično manj gibanja, kar pa se bo v prihodnjih dneh zagotovo spremenilo.

»Pa mal po travniku, pa mal po cesti ...« in že smo po dobri uri hoje prišli do gradu Lemberg. Grad je trenutno v obnovi. Mi smo se usedli na zelenico pred njim in z velikim veseljem pojedli naše sendviče in jabolka. Naredili smo nekaj fotografij in že smo morali nazaj. Pot nazaj vedno hitreje mine. Tudi prazne nahrbtnike je bilo veliko lažje nositi. Za »piko na i«, pa smo se ustavili še pri sodelavki Metki, ki nas je prijazno pogostila.

Andrej nam je pokazal bližnjico »čez drn in strn«, David nasmejal z raznimi šalami in že smo v dolini zagledali Dobrno in stopili še hitreje, saj nas je že čakalo kosilo.

Maja Godec,
razredničarka

OBISK AKVARIJA IN TERARIJA

Že v lanskem šolskem letu sem načrtovala obisk akvarija v Mariboru, a zaradi spleta okoliščin tega nismo mogli realizirati. Letos pa nam je uspelo!

Zaradi organizacije smo datum določili nekaj tednov vnaprej in kot naročeno, imeli čudovito vreme. 24. aprila smo se odpravili na pot. Najprej s kombijem do Celja, tam pa na vlak. Kakšno veselje je bilo med uporabniki, saj se z vlakom vozijo zelo redko. Peljali smo se s hitrim vlakom! Bili smo sami v vagonu, tako da smo res uživali ob spremljanju poti, pojedli malico in čez slabo uro že bili v Mariboru.

Tam pa pot pod noge do akvarija in terarija. Koliko zanimivih živali imajo! Enim so bile vseč ribe, drugim kuščarji, tretji so se navduševali nad kačami. Po končanem ogledu smo se sprehodili po mariborskem parku in posedeli ob ribniku.

Na koncu smo si privoščili pico in sladoled. Nato smo odhiteli proti železniški postaji, saj smo se bali, da bomo zamudili vlak. Zadovoljni in utrujeni smo se popoldan vrnili na Dobrno in sklenili, da bomo kaj podobnega še kdaj uresničili.

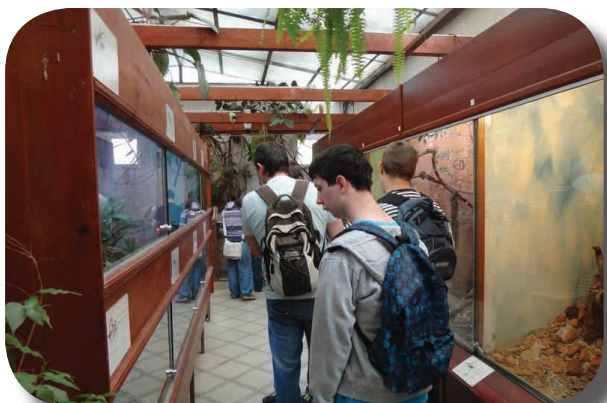
Maja Godec,
razredničarka

IZLET V MARIBOR

Šli smo v Celje s kombijem. Potem smo se peljali v Maribor z vlakom. Tam smo si v terariju ogledali živali. Videl sem ribe, želve, kuščarje in kače. Potem smo šli na pico. Teta nam je prinesla še lučke. Potem smo šli na Dobrno. Do Celja smo se peljali z vlakom, tam pa nas je čakal kombi. Utrueni in veseli smo prišli na Dobrno.

Matic

PRIZNANJE DRUŠTVA SPECIALNIH IN REHABILITACIJSKIH PEDAGOGOV SLOVENIJE MAG. TINETU KOVAČIČU

Na letošnjih izobraževalnih dnevih specialnih in rehabilitacijskih pedagogov, je stanovsko društvo našemu kolegu gospodu mag. Tinetu Kovačiču, dipl. fizioterapevtu s specialnimi znanji, vodji oddelka medicinske rehabilitacije podelilo priznanje za posebno uspešno delo pri povezovanju svojega strokovnega področja s področjem specialne in rehabilitacijske pedagogike, za prenos teoretičnih spoznanj v prakso ter za pedagoško delo na področju izobraževanja kadrov.

V Centru za usposabljanje, delo in varstvo Dobrna je gospod Tine Kovačič zaposlen od leta 2002. Svoje strokovno znanje povezuje predvsem s športnimi disciplinami specialne olimpiade in programom motoričnih aktivnosti MATP. Teoretična znanja prenaša v obliki številnih demonstracij, video prezentacij, teoretičnih in praktičnih delavnic, predavanj celotnemu timu CUDV Dobrna in tudi ostali laični in strokovni javnosti na lokalnem, regionalnem, državnem in mednarodnem nivoju. S pisanjem in objavljanjem člankov, nastopanjem v medijih, objavljanjem strokovnih in znanstvenih prispevkov na simpozijih, kongresih in strokovnih posvetih, je prispeval k večji prepoznavnosti CUDV Dobrna.

Gospod Tine Kovačič sodeluje pri različnih projektih centra, EU projektih, sodeluje z uporabniki na izletih, letovanjih in obiskih bazenov, pri terapevtskem jezdenju, terapiji s pomočjo psa, dnevih odprtih vrat ter na zaključnih prireditvah centra. Pomaga pri organizacijah lokalnih, regijskih in državnih tekmovanj specialne olimpiade in prostovoljno opravlja funkcijo kliničnega direktorja zdravstvenega programa Zabavni fitness. Sodeluje pri obogatitvi številnih terapevtsko-rekreativnih dejavnosti in pri realizaciji športnih dnevor.

S svojim večletnim delom in članstvom v številnih nevladnih organizacijah na področju dela z osebami s posebnimi potrebami, je ustvaril boljše razumevanje pomembnosti interdisciplinarnega pristopa pri delu z uporabniki ter aktivnega življenjskega sloga.

Za prejeto priznanje mu kolegi in kolegice iskreno čestitamo!

Bojana Lipičnik,
vodja CUV in programa VIZ

DAN ODPRTIH VRAT - MOJA DEŽELA, MOJE SANJE

Prišel je dan, lep dan, kakor smo si ga želeli. Bil je sončen, pisan, živahen, aktiven, vesel, zelen, poučen dan. Lepo se je bilo ozreti in videti okoli sebe nasmejane obraze in začutiti sproščeno vzdušje. To je bil naš Dan odprtih vrat. Tema dneva je bila evropsko leto državljanstva, naše vodilo pa skrb za naravo in dobro počutje vseh. Sedaj in v prihodnje.

Svoje znanje in spretnosti smo predstavili na mnogih delavnicah in ga ob njih tudi širili. Na delavnici »mi znamo« so se predstavili naši uporabniki s peko izvrstnih peciv. Pri delavnici »priprava čajev« so vsi obiskovalci lahko širili znanje o pomenu pitja čaja, o načinu priprave. Spoznali so okusne in zdrave dodatke, kot so regratov sirup, sirup iz smrekovih vršičkov in poslastico - čemažev namaz. Vse smo vnaprej pripravili sami. Na ustvarjalnih delavnicah »poslikava klopi« in »izdelava instrumentov« smo poskrbeli, da bo naša okolica še lepša in se bomo doma počutili še bolje. Pri delavnicah »izdelava

herbarija« ter »tisk z rastlinami« smo spoznavali rožice in dobili nove ideje za ustvarjanje. Delavnica »orientacijski pohod« nas je vodila po naši bližnji okolici in opazovali smo pogosto neopažene stvari. S ponosom smo predstavili naše izdelke, izdelane v VDC Vojnik, pokukali v knjižnico, si ogledali razstavo knjižnih junakov, ki je nastala ob dnevu knjige in pogostili vse obiskovalce, pri čemer so se naše kuharice ponovno izkazale. Čisto na koncu smo posadili še lipo, naš starodavni simbol, ki nam bo čez leta služila kot prijetna senca v vročih poletnih dneh in bo prijeten kotiček za druženje.

Obiskali so nas tudi šestošolci OŠ Dobrna. Predstavili smo jim naše življenje, delo v centru in specifiko poklica. Pripravili smo jim delavnice, kar sami pa so si pripravili pogostitev, uživali so na igralih in preiskusili plezalno steno. Skupaj smo zasadili lipo, katere simbolična vez, je vez trajnega prijateljstva in s ponosom bodo lahko povedali svojim otrokom, da je to tudi njihovo drevo.

Veste, nismo od muh. Zatorej tisti, ki ste zamudili letošnje srečanje, ponovno se srečamo naslednje leto.

Tvoja prihodnost je moja prihodnost. Lepa dežela, spoznavam tvoje čare. Vem, da te moram spoštovati, paziti nate, te ohranjati čisto in lepo. Vem, da mi boš to vrnila z vso svojo lepoto in dobroto. Moja dežela, moje sanje.

Jerneja Borovnik

DAN ODPRTIH VRAT V DNEVNEM CENTRU CELJE

Bil je majski dan. Nebo je komaj zadrževalo dežne kaplje. Pred dnevnim centrom v Celju, pa je bilo čutiti nekaj veličastnega. Vhod sta krasila prekrasna bela aranžmaja rož. Tudi po hodniku, kjer nas je pot vodila do prizorišča dogajanja, so bili obešeni rdeči tulci, iz katerih so prijazno visele cvetlice v obliki belih kepic. Vzdušje je bilo vznemirljivo. Obiskovalci prireditve smo se zbirali v dnevnem prostoru. Naše oči so bile nenehno uprte na oder, kjer je vsak najprej opazil svojega otroka, ki se je v množici svetil, kakor sonce. Vzgojitelji in ostali sodelavci so skupaj z njimi postorili, kar je bilo potrebno. In naenkrat se je zazdelo, kot bi se dvignil zastor. Postavili smo se pred njih in skupaj z njimi uživali z vsemi čutili. V zraku je bilo nekaj posebnega. Bela preproga, okrašena z mojstrsko izdelanimi cvetlicami in lončnicami, za preprogo pa naši otroci; eni v naročju, drugi v vozičkih in tretji skupaj z vzgojitelji na sedežih. Vsak otrok je imel svoj glasbeni instrument. Oblečeni v bele majice z natisnjenimi notami in modrih hlačah so bili videti kot pravi orkester. Gospodična Eva je otvorila prireditev z razmišljanjem o sanjarjenju, ki samo po sebi nima prave vrednosti, če sanj ne nameravamo uresničiti. In kot bi sanjali tudi mi, smo se predali zgodbi. Zgodbo o izgubljenem instrumentu so interpretirali pod taktirko prikupne klovnese, gospe Anite, ki je vsakega posebej, na svoj način privabila k sodelovanju. Na zvok različnih instrumentov, so se naši otroci odzivali z nasmehom, z različnimi kretnjami, skratka z izrazom zadovoljstva. Glasba

je namreč tista, ki na naše otroke vpliva blagodejno, jih pomirja, prijetno vznemirja in navdušuje. Vsakdo med njimi je bodisi sam bodisi ob pomoči vzgojitelja zaigral na svoj instrument. Še posebej pa so dogajanje popestrili nežni in iz srca zapeti glasbeni odlomki gospodične Eve.

In ko sta se zlila besedilo in glasba, pred seboj pa smo gledali svoje nadobudne otroke, ni bilo nikogar, ki se mu ne bi orosilo oko ali pa bi v sebi ne začutil posebnega vznemirjenja.

Nazadnje smo skupaj zapeli in zaigrali na pripravljene ropotulje še pesem s pomenljivim naslovom: Poj mi pesem.

Sledilo je druženje ob obloženi mizi, kjer se je zopet pokazala izvirnost in umetniška žilica naših vzgojiteljev.

Doživeli smo nepozabno dopoldne, ki je popestrilo naš vsakdan. Prepričana sem, da ga nikoli ne bomo pozabili. Vsi otroci, tudi naši, si namreč želijo toplih dotikov, prijaznih besed in pozornosti, da se počutijo varne, ljubljene in željene. Prav za to, da jim to omogočate, smo vam še posebej hvaležni.

Starši uporabnikov Dnevnega centra Celje

ODPRTA VRATA

Dan pred Julijanovim rojstnim dnem, je v Dnevnom centru CUDV Dobrna v Celju, potekal dan odprtih vrat. Dnevni center vidim vsakodnevno, ampak dan odprtih vrat je odlična priložnost, da starši čudovito delo vzgojiteljev in njihovo simbiozo z našimi otroki vidimo od blizu. Že takoj ob prihodu, nas je pričakal s cvetlicami okrašen vhod, veselo vzdušje se je nadaljevalo tudi v svetlih prostorih centra. Naši posebni otroci so nas že čakali, vsak pa je imel pred sabo drugačen instrument. Po kratki generalki se je začelo zares. Pripravili so nam čisto pravo glasbeno predstavo, z igranjem in s petjem (ki smo se mu na koncu pridružili tudi starši). Po glasbeni poti smo se odpravili iskati struno, spoznali smo bobne, triangel ... Na instrumente so eni igrali bolj, drugi malo manj zavzeto - naš fant, je recimo celo predstavo prespal in je na svoj tamburin s pomočjo vzgojiteljice igral kar v sanjah. Vsekakor pa me je kolektiv dnevnega centra, kot mamica, ponovno pozitivno presenetil - vedno znova me presenetijo, na kako zanimive načine vključujejo naše otroke v dejavnosti in jim hkrati odpirajo vrata v čisto nov svet. Prostor je čudovito dopolnila tudi mavrica, narejena iz odtisov uporabnikov.

Po predstavi je sledila še pogostitev s slastnimi prigrizki in klepet z ostalimi starši ter sodelavci CUDV Dobrna. Vsaka taka dogodivščina, kot je bil dan odprtih vrat, me opomni, kako hvaležna sem, da obstaja kraj, kjer lahko svojega sina pustim brez skrbi in s prepričanjem, da mu bo dobro. Več kot dobro.

Urška Golob,
mamica

NA OBISKU

Dan odprtih vrat v dnevnem centru Celje, je bil dokaz, da tudi posamezniki s posebnimi potrebami, svoje dneve preživljajo polno in dinamično. Kot smo se obiskovalci lahko prepričali, jih obkrožajo in zanje skrbijo ljudje polni ljubezni, energije in zanosa za delo, ki ga opravljajo, kar se mi zdi v današnjih časih, še toliko bolj pomembno in vredno vseh priznanj! Vsem, uporabnikom in zaposlenim, čestitam za trud, ki ste ga vložili v dogodek, ki smo mu bili priča. Dopoldne preživeto v vaši družbi, je vsaj meni, prepričana pa sem, da tudi ostalim, ostalo v spominu, kot dopoldne polno energije in razigranosti! Ohranjajte mladostno energijo in zagnanost tudi v prihodnje! Vse dobro vsem in vsakomur!

Nadja Prevolnik,
dispanzer za psihohigieno otrok, Celje

PROJEKT ZA AKTIVNOSTI IN TERAPIJO S POMOČJO KONJA V CUDV DOBRNA

S prihodom terapijskega konja islandske pasme Fagur in njegove družice Nodike-šetlandskega ponija, je 14. maja 2013, končno zaživel projekt za aktivnosti in terapijo s pomočjo konja.

Dogodek je tik pred dnevom mladosti, zaznamoval utrip življenja v našem centru, nas pomladil in poživil, za kar smo iskreno hvaležni vsem donatorjem za pomoč in podporo pri naših prizadevanjih za večjo dostopnost hipoterapije ter drugih aktivnosti s konjem za naše uporabnike. Konja in vse aktivnosti, terapije povezane z njima so v tem kratkem času obogatile kvaliteto življenja uporabnikov in našega strokovnega dela. Prav tako so se med njima in z njima navezala številna nova prijateljstva. Odrasli uporabniki se že pridno vključujejo v delo in skrb ter nego obeh konj, spet drugi pa že nestrpnost čakajo, da tudi dobijo to priložnost. Uporabniki oddelka IVO - MAS, so skupaj z

Marinko Drev, članico projektne skupine, na prav poseben način obeležili 10. rojstni dan Fagurja in mu ob tej priložnosti pripravili veliko, slastno konjsko torto, napihnili balone in ga obdarili s korenjem in sladkorčki. Tudi iz drugih oddelkov so mu prišli čestitat in se udeležili rojstnodnevne zabave. Da pa ne bi bilo prevelikega ljubosumja, je vseh omenjenih poslastic in privilegijev, bila deležna tudi naša Nodika. Želimo jima še veliko užitkov, konjske idile in veselja v novem domu, z novimi prijatelji.

Mag. Tine Kovačič,
vodja projekta ATPK centra Dobrna

LETOVANJE V BOHINJU

Lani na morje, letos v hribe. In spet smo šli skupaj - UŽD B in UŽD C. Super smo se imeli. Vas zanima, kaj vse se da početi v Bohinju in njegovi okolici? Pa pojdimo lepo po vrsti.

Vponedeljek, 27. 5. 2013, smo se po zajtrku odpravili na pot. Pot je relativno dolga, saj s(m)o nekateri hitro lačni. Na Voklem smo naredili postanek za super sendviče, ki so jih pripravile naše kuharice. Še slabo uro vožnje in že smo bili pred ČŠOD Bohinj. Hm, kdo bo s kom v sobi? Nismo se pretirano grebli, saj smo vedeli, da vse čaka postelja. Fantje skupaj, punce skupaj - seveda! Že je sledilo kosilo, ki je bilo vsak dan zelo dobro, prav tako kot ostali obroki. Popoldan smo šli »na teren«. Peš ob Bohinjskem jezeru do centra Ribčevega Lazu. Vmes smo nahranili koze. Privoščili smo si tudi sladoled.

V torek smo se takoj po zajtrku odpravili na pohod skozi Staro Fužino proti Koritam Mostnic do Hudičevega mostu. Joj, kako nas bolijo noge. Je še daleč? In kdaj bo kosilo? Hodimo šele eno uro. Tudi kosilo smo dočakali. Po kosilu pa, z gondolo na Vogel! Koliko veselja je bilo v očeh uporabnikov, saj je bila večina prvič na gondoli. Nekateri so zelo pogumno gledali navzdol, drugi bolj preplašeno stali na sredini. In na vrhu nas je 28. maja čakal sneg! Nakepali smo se, nato pa na toplem popili vročo čokolado.

Sredino deževno vreme nam je malo spremenilo načrte, a nič zato. Dopoldan smo si ogledali risanko. Popoldan se pa vremenu nismo pustili in smo se odpravili na Bled. Po nepotrebnem smo imeli dežnike, saj nas je tam že čakal sonček. Prijazen mladenič nas je z ladjico popeljal po jezeru, potem pa smo si privoščili še

najbolj znane kremšnite. Polet z letalom, ki je bil napovedan za ta dan, je zaradi slabega vremena odpadel. A obljuba dela dolg. Poleteli bomo na bližnjem letališču. Kmalu! Seveda samo tisti, ki bodo želeli. Nikogar ne silimo.

Bi radi še vedeli, kaj smo počeli ob večerih? Nekateri so kmalu po večerji zaspali, drugi pa so pozno v noč igrali »Človek, ne jezi se« in karte, peli, plesali in poslušali glasbo. Ko smo spali, smo spali vsi. Nihče ni kalil nočnega miru.

Včetrtek zjutraj nas je ponovno zbudil dež. Nasmeljani smo spakirali svoje stvari, odšli na zajtrk in se odpravili proti Dobrni.

Kam pa prihodnje leto? Pustimo se presenetiti ...

Maja Godec,
razredničarka

IZLET V BOLNIŠNICO FRANJA

V torek smo šli v bolnišnico Franja. Med vojno je bila to partizanska bolnišnica. Tukaj so zdravili ranjene partizane. Zgradili so jo na strmem, težko dostopnem terenu, da jih Nemci ne bi izsledili.

Ko smo se pripeljali do vhoda v bolnišnico, smo parkirali kombi. Preden smo začeli hoditi, smo pozorno prebrali, kaj je pisalo na tabli pred vhodom. Po gozdni poti smo se vzpenjali proti cilju. Na nekem mestu smo visoko v skalah zagledali stražarnico, v kateri so stražarji čuvali, da se ne bi sovražnik približal bolnišnici. Na plošči smo prebrali imena ranjencev, ki so umrli. Po zelo strmem terenu smo prišli pred recepcijo partizanske bolnišnice. Ko smo kupili karte, smo si začeli ogledovati posamezne barake.

Ogledali smo si operacijsko sobo, izolirnico, sobo za ranjence, sobo za zdravnike, sobo za osebje, sobo za medicinske sestre, pralnico, kuhinjo, delavnico in sobo za rentgen. Pri ogledovanju barak smo zelo uživali. Pred bolnišnico Franja smo se fotografirali, pa tudi sicer smo naredili veliko posnetkov. Za fotoaparatus bil zadolžen jaz.

Dan smo zelo lepo preživel. Na poti smo se najprej ustavili v Logatcu na kavi. Preden smo si ogledali bolnišnico, smo pojedli sendviče iz nahrbtnika. Z ogleda smo se vrnili žejni, zato smo v bifeju naročili pijačo. Na poti domov smo se ustavili na Vranskem v gostilni Grof, privoščili smo si pico in pijačo.

Preživel sem lep in zanimiv dan.

Vinko Rešetar, OVI V

V torek, 14. maja, smo se odpeljali s kombijem do bolnišnice Franja. Z nami je šel tudi Tonči iz skupine UŽD B. Sedel sem z njim in Ino na zadnjih sedežih.

Na poti smo se prvič ustavili v Logatcu na jutranji kavi in kozarcu vode. Natakara je bila zelo prijazna. Vozili smo se po močno vijugasti cesti. Občudovali smo lepo pokrajino, zelene gozdove, čisto reko Idrijco. Ob in v njej sem videl veliko ribičev. Poleg občudovanja narave smo bili pozorni tudi na smerokaze in imena krajev, da nismo kam zašli.

Okrog 11. ure smo prispeli na cilj. Ko smo parkirali kombi, smo pojedli sendviče, ki so nam jih pripravile naše kuharice.

Tudi sok se nam je prilegel.

Pred vhodom smo na tabli prebrali, kdaj je bila bolnišnica Franja zgrajena in koliko je oddaljena. Po ozki poti smo se začeli

vzpenjati v gozd. Kmalu smo visoko nad nami zagledali leseno hišo. Na tabli smo prebrali, da je to obrambni bunker. Tu so partizani stražili in čuvali, da ne bi Nemci prišli v bolnišnico. Dvakrat so med vojno poskušali priti do ranjencev, pa jim ni uspelo. Pot smo nadaljevali po lesenih, mokrih in strmih stopnicah. Ranjene borce so morali partizani nositi po strmih skalah, ker stopnic ni bilo. Ko smo prišli do bolnišnice, smo si ogledali operacijsko sobo, sobo za zdravnike, sobo za osebje, sobo za bolničarje, sobe za ranjence, delavnico, kuhinjo, izolirnico, sobo za rentgen.

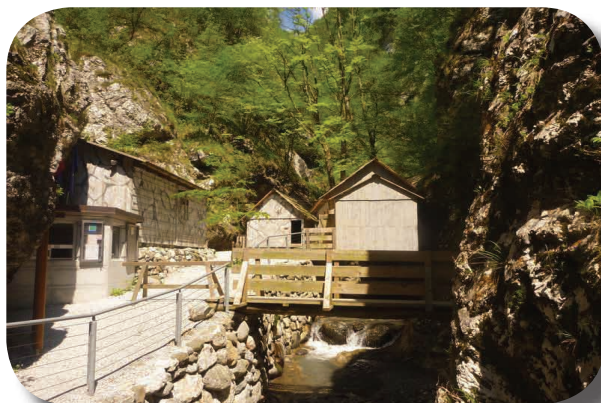

V bolnici Franja mi je bilo zelo všeč. Z zanimanjem sem bral in poslušal, kako so živeli partizani in kako so jih zdravniki zdravili. Bolnišnica Franja je bila pred nekaj leti tudi poplavljena, visoka voda je odnesla vse barake. Pred petimi leti so jo na novo zgradili.

Na poti nazaj smo si zaželeli, da imamo kosilo na Vranskem. Ustavili smo se v restavraciji Grof. Vsi, razen Jasminka, smo naročili pico. Jaz sem jedel pico s sirom, kislo smetano, šunko, gobicami in origanom. Pil sem oranžado. Tako sem se najedel, da skoraj nisem mogel dihati. Zelo mi je bilo všeč, da smo si ogledali bolnišnico Franja in njene znamenitosti. Še večkrat si želim iti na takšne izlete. Tam mi je bila najbolj zanimiva operacijska soba, soba za zdravnike in soba za ranjence. Najbolj pa mi je bila všeč prva jutranja kava v Logatcu.

Alen

Zbrala: Vesna Žagar,
razredničarka

PLEZANJE V PLEZALIŠČU VRANSKO

Lep majski ponedeljek smo izkoristili za športni dan. Tokrat smo svoje plezalne sposobnosti preizkusili v skali na Vranskem. Čeprav smo tukaj že plezali, je bilo nekaj straha še čutiti. V glavnem smo ga premagali in prav vsi poskusili kakšni so oprimki v skali. Tina in Jernej sta bila še posebej pogumna, saj sta preplezala vsak do vrha svoje smeri. Besede so skoraj odveč, slike povedo vse.

Vanja Sušec,
razredničarka

KOLEŠARSKI IZPIT

Ko smo se na začetku šolskega leta pogovarjali, kaj bi želeli početi naslednje leto, sem rekel, da si želim kupiti kolo in se z njim voziti. Učiteljice so mi predlagale, da poskusim prej opraviti izpit za kolo. Takoj sem bil za to. Andreja mi je priskrbel priročnik S KOLESOM V ŠOLO. Z zanimanjem sem ga začel brati. In ga bral tako dolgo, dokler nisem prišel do zadnje strani. Nato sem v računalniku našel teste CPP. Moje učiteljice so me vzpodbujale, da sem jih redno reševal. Na začetku sem naredil veliko napak, potem pa vedno manj. Aprila sva z Vesno začela hoditi na OŠ, kjer sem v računalniški učilnici z osnovnošolci vadil teste. Zelo sem bil vesel, kadar sem kakšen test rešil brez napake.

Izpit iz poznavanja CPP sem opravil že v prvem poskusu. Potem smo skoraj ves mesec maj trenirali, kako se moramo voziti in gibati v prometu, da je varno. Vedno sem zelo pozorno poslušal navodila učiteljic in se po njih ravnal. Kmalu je prišel težko pričakovan torek, 4. junij. Imel sem malo treme, a sem se potrudil in se peljal tako, kot smo vadili. In uspel! Že dolgo nisem bil tako srečen.

Naj se na koncu zahvalim učiteljicama Alenki in Darinki iz OŠ ter učiteljem in učiteljicam Vesni, Tini, Andreji, Pavliju, Andreju in Vesni Dolar. Nudili so mi pomoč in podporo, da sem izpit uspešno opravil. Kmalu si bom kupil kolo. Zelo se veselim. Najprej se bom peljal do Miklavža.

Vinko

Zbrala: Vesna Žagar,
razredničarka

OBISKAL NAS JE E-TRANSFORMER

Konec maja nas je obiskal e-transformer. Kdor še ne ve, e-transformer je velik tovornjak, preurejen v mobilno razstavni prostor. Potuje po Sloveniji in ozavešča nadobudne šolarje o pomenu ločevanja elektronskih odpadkov. Z zanimanjem smo prisluhnili predavanju ter video predstavitvi, ki je sledila in si na koncu ogledali še razstavne vitrine, v katerih so bili razstavljeni elektronski odpadki po posameznih sklopih, razstavljeni na posamezne dele.

Z večanjem količine elektronske opreme, ki nas spremlja skozi življenje, se večja tudi obseg elektronskih odpadkov. Samo s pravilnim ločevanjem in recikliranjem lahko zaščitimo naravo ter pridobimo del surovin, brez nepotrebnih posegov v okolje. Ob zaključku akcije smo predali zbrane baterije, elektronsko opremo in sijalke, ki smo jih zbirali med letom. Ponosni smo, da smo del gibanja slovenskih Eko šol.

Simon Krajnc,
eko koordinator

S PREDPASNIKOM OKOLI SVETA

Čas hitro teče, kadar se imaš lepo in še preden se zaveš, je še eno leto naokoli. Tudi tokrat smo bili zelo delovni. Spoznali smo oddaljene dežele in pripravljali sladice, kot jih pripravljajo ljudje iz teh krajev.

Velik del našega časa smo namenili slovenski tradiciji in se preizkusili v pripravi avtentičnih lectovih src. Priprava je bila težavna, a izpeljali smo jo do konca, vse od peke testa, glaziranja, do končnega okraševanja src, ki so krasili božično drevo v avli našega centra. Tako je bilo zabavno, da smo vajo ponovili v času velikonočnih praznikov. Takrat smo izdelovali lectova jajca.

Vsak, ki trdo dela in pridno sodeluje, pa si zasluži nagrado. Tako smo se enoglasno odločili za končni izlet v pravo tovarno čokolade. Pot nas je odpeljala v idilično vasico Riegersburg, južno od Gradca v Avstriji. Tam ima svoje mesto tovarna čokolade Zotter. Spoznali smo pot čokolade, vse od zrna kakavovca, pa do končnega izdelka, s katerim se tako radi posladkamo. Seveda pa to ni bilo vse, čakala nas je pustolovščina s preko 100 postajami, kjer smo lahko okusili vse vrste čokolad, od 100 % temne čokolade, pa do bučne čokolade. In medtem, ko so naši jeziki in želodci prestajali pokušnjo, smo spoznali, kako je, kadar čokolada teče v potokih. Za nameček si je vsak lahko kupil tablico svoje najljubše čokolade, ki si jo je lahko med ogledom tudi izbral. Izlet smo zaključili z ogledom svojevrstnega živalskega vrta za tovarno, ki kot zanimivost vsebuje tudi pokopališče raznovrstnih okusov čokolade.

Tako se je odvil naš dan in vsaj za trenutek

smo se vsi počutili kot Čarli v filmu Čarli in tovarna čokolade.

Ob koncu se vsi člani kuharskega krožka zahvaljujemo gospodu Roku Gobcu, gospodu Gorazdu Bračunu in gospodu Daliborju Draškoviču, ki so nam z velikodušno donacijo olajšali izpeljavo izleta.

Lidija Hrnčič in Denis Krajnc,
mentorja kuharskega krožka

LETOVANJE MALO DRUGAČE

Bil je ponedeljek zjutraj in v mansardi našega centra, je bilo polno potovalnih torb. Še več, pa je bilo vprašanj: "Kam greš ti na letovanje?" Tako so se eni odpravili v Bohinj, drugi v Šibenik, tretji pa v hiško. Katero hiško, se boste vprašali. Tisto hiško, pri našem starem centru, kamor nas veže veliko lepih spominov. Natovorili smo torbe in se z veseljem odpravili proti našemu novemu domu. Najprej smo si skupaj ogledali hiško, saj je Tina in Sara še nista poznali. Hitro smo se dogovorili, kje bo kdo spal in si uredili postelje. Medtem je Milena že pripravila vse potrebno za pripravo kosila. Nagajive špagete z bolonjsko omako imamo vsi zelo radi, zato smo pohiteli s kuhanjem. Popoldne je bilo rezervirano za sprehod, obisk slaščičarne in pripravljanje toplih sendvičev. Zvečer so nekateri hitro pobegnili pod odejo, drugi pa so malce dlje časa vztrajali ob skupnem pogovoru in spremljanju televizijskega programa. Naslednje jutro so bili vsi mladostniki zelo zgodaj pokonci. Ob prihodu učiteljice so že vsi sedeli za mizo in večina si jih je že sama spekla jajčka za zajtrk. Seveda, pod budnim očesom Milene. Hitro smo se uredili in se z avtobusom podali do Višnje vasi, kjer smo si ogledali naš VDC in se preizkusili v šivanju ter oblikovanju gline. Delo nas je utrudilo, zato smo se v bližnji piceriji morali okrepčati z vročo čokolado. Kljub rahli utrujenosti, so po kosilu zbrali moči in se popoldne podali ponovno na sprehod in obisk trgovine. Potrebovali so sladoled, smetano in mrvice za pravo sadno kupo. Potrebno se je bilo okrepčati,

saj se je za večerjo pekla pica in vsi vemo, da gnetenje testa ni mala malica. Pica je bila najboljša - tako kot vedno, kadar jo pripravljamo sami. Ne bi bila »taboljša«, če ne bi pri tem pomagala Franja.

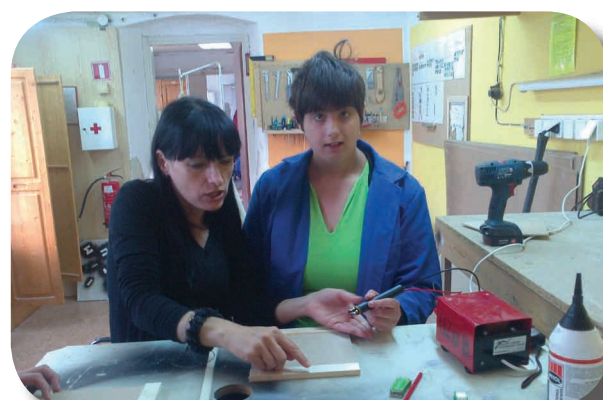
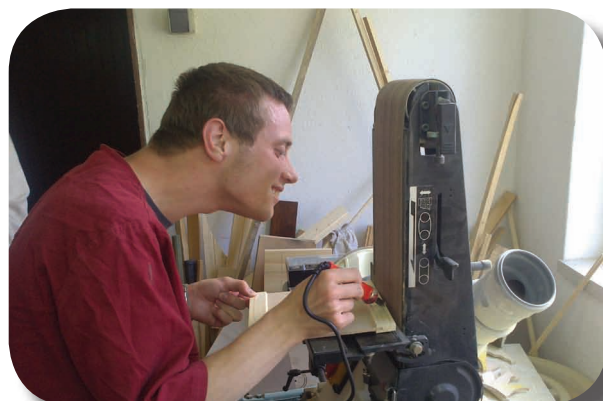
Sredo smo začeli s posebnim zajtrkom. Pekli smo palačinke. Vsak sam. Toliko, kot si jih spekel, si jih lahko tudi pojedel. Zmagal je Tadej, s petimi palačinkami. Nato smo obiskali lesno delavnico. Robi nam je delavnico najprej razkazal, nato je sledilo delo. Vsak si je moral sam izdelati lesen okvir za sliko ter nanj s pirografom izžgati svoje ime. Vsi so bili zelo pridni in za nagrado, jim je Robi pripravil posebno presenečenje - nagradni srečolov. Prav vsak je dobil svoje darilo in šmenta, kakšno srečo so imeli pri izbiranju števil. Vsak je dobil darilo, ki mu je bilo »pisano na kožo«. Kljub sončnemu dopoldnevu so se po kosilu začeli nabirati na nebu kopasti oblaki. Tokrat se je skupini po kosilu pridružil Miha in ob prvih dežnih kapljicah je hitro preveril, kakšno bo vreme popoldne. Načrtovan je bil piknik in dežja se res nismo razveselili. Miha je rekel, da bo deževalo samo 3 x in točno tako je bilo. Tako je piknik uspel, vsem so teknila slastni čevapčiči in hrenovke, kar je bila Mihova zasluga.

Zadnji dan so bili vsi malce utrujeni in to se je zjutraj poznalo. Vsi so malce dlje poležali. Po zajtrku se je Tine hitro uredil in se poslovil od nas, saj je odšel na nogometni turnir. Ostali smo odigrali nekaj iger in naredili načrt za kuhanje. Danes so bili na vrsti znameniti hamburgerji skupine OVI IV A, po katerih smo že kar poznani. Saj veste, to so Pikini hamburgerji. Tina je pomagala zmešati maso za pleskavice, nato pa si je vsak naredil svojo pleskavico. Vsak si je tudi narezal zelenjavo, opekel

lepinjo in si nato sestavljal hamburger po svoji želji. To so bili ekstra veliki in odlični hamburgerji. Dani je večkrat preveril, če res ne bi še enkrat prespali v hiški. Žal, tokrat ne. Vse lepe stvari se enkrat končajo in tako se je končalo tudi naše letovanje.

Vanja Sušec,
razredničarka

LETOVANJE V HIŠKI

Odšli smo v hiško. Tam smo si izbrali sobe, v katerih smo spali. Pripravili smo si kosilo in imeli počitek. Gledali smo TV. V torek smo šli v Vojnik na ogled delavnic. Tam sem šivala rožico. V sredo smo imeli piknik. Jedli smo čevapčiče in hrenovke. V četrtek smo šli k Robiju v delavnico, kjer smo si naredili okvirje za slike. Žrebali smo nagrade. Počasi smo odšli nazaj v šolo. Bilo mi je lepo in še kdaj bi šla v hiško.

Tina

MI

»Mi, ki smo rojeni zadnjih nekaj let.
Mi, ki prebujeni smo v življenja cvet.
Mi, ki se igramo s sanjami v očeh.
Mi, ki komaj znamo slišati svoj smeh.
Mi, ki si želimo majhen, droben glas.
Mi vam govorimo, vprašajte še nas.

Sonce sreče si želimo,
smeh, igranje, nič strahu.

S soncem sreče zaživimo
svet ljubezni, svet miru.«
(M. Čermak, L. Krajncan)

Tatjana Šušteršič,
razredničarka

NAŠA POT

Bil je topel julijski dan, ko se nama je rodil Matic in prinesel srečo v najino družino. Z vpisom v vrtec, pa so se začele skrbi. Iskala sva pomoč, postavili so diagnozo, pomagali so številni strokovnjaki, težave pa so postajale iz meseca v mesec večje. Na koncu sva z bolečino v srcu spoznala, da bo predlagano bivanje v usposobljeni ustanovi edina rešitev za Matica in družino s štirimi otroki.

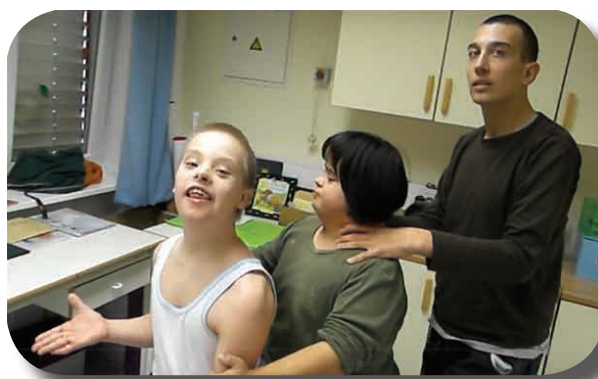
Razum je premagal čustva. Matic se je preselil v CUDV Dobrna, hišo usposobljenih in razumevajočih ljudi. Začelo se je novo obdobje v našem življenju. V dveh letih je ponovno usvojil socialne veščine, ki smo jih doma zaradi vedenjskih težav že opustili. Ločitve še ni povsem sprejel, tudi z ženo se še privajava, da smo skupaj le ob koncih tedna. Vendar zaradi izboljšanja vztrajamo. Občasni strahovi in pomisleki ob podpori številnih dobrosrčnih ljudi izpuhtijo. In življenje se vrti naprej. Vedno z upanjem na boljši jutri.

S hvaležnostjo v srcu vsem zaposlenim v CUDV Dobrna želiva veliko strokovnih uspehov. Naj sreča in smeh še naprej napolnjujeta Vaš dom.

starša Matica

KOMUNIKACIJA SKOZI GIB, DOTIK IN KREACIJO - POVEZOVANJE SKUPINE - USTVARJANJE HARMONIJE

Vsak četrtek je v oddelku OVI IV B potekal krožek izrazno gibanje. Učencem je ponujal možnost, da so se plesno izražali. Vanj so bili vključeni vsi učenci oddelka.

Na plesnih uricah so učenci preko enostavnih plesno-gibalnih igrice spoznavali najbolj osnovne in enostavne plesne korake. Na vsaki plesni urici smo se preselili v pravljичni svet, spoznavali smo različne ritme in oblike gibanja (v krogu, kolonah, vrstah, parih). Skozi plesno-gibalne igrice so učenci razvijali svoje motorične sposobnosti, se naučili koordinacij in orientacije v prostoru, poslušanja glasbe, ritma in prvih plesnih korakov.

Za zaključek dejavnosti smo se umirili in sproščali ob instrumentalni klasični glasbi, prirejeni za otroke ter sprostitvenih masažnih igrach.

»Če znaš govoriti,
lahko tudi poješ,
če se znaš premikati,
lahko plešeš.«

Afriški pregovor

BIBARIJE

So gibalne igre ob pesmih nagajivkah, izštevankah in ritmičnih besedilih. Predstavljajo komunikacijo med učencem in odraslim. Zajemajo glasovni in besedni stik, gibanje in dotik, kar je za otroka pomembno (Kroflič, B. in Godec, D. 1995).

Učenci so bili v teh igrah nenehno aktivni, v pričakovanju, kaj se bo dogajalo. Uživali so ob neposredni komunikaciji z mano. Ob izvajanju bibarij so se sprostili. V času igre se je vzpostavila močna neverbalna komunikacija: izmenjava radostnih pogledov, nasmehov, dotikov. Učenci so morali biti pozorni na ritem, dinamiko, izraz, gibe in gibalne motive posameznih delov telesa.

USTVARJALNE GIBALNE IGRE Z MALIMI ORODJI

Omogočile so nam uresničevanje dveh ciljev; razvijanja gibalnih spretnosti in razvijanja ustvarjalnosti.

Kot orodja, sem učencem ponudila balone,

žoge, obroče, trakove, tulce. S temi orodji smo razvijali hitrost gibanja, hitro reagiranje, koordinacijo, orientacijo. Radi so posnemali moje gibe, čeprav niso bili povsem dosledni. Kadar so izvajali gibe sami, so pogosto uporabljali že znane gibe ali pa so se med seboj opazovali in posnemali. V spodbudo jim je bila tudi glasba.

Sara Klokočovnik,
razredničarka

VZAJEMNO DELOVANJE ZA DOBROBIT UPORABNIKOV

Naša velika želja je, da bi nudili našim uporabnikom čim več vključevanja v lokalno in širše okolje, v vse aktivnosti povezane z običajnim življenjem. S tem pridobivajo naši otroci, mladostniki in odrasli pomembne življenjske izkušnje, ki jih mi sami doživljamo vsakodnevno. Za storitve, ki so pomembne za popestritev vsakdana in pripomorejo k dodatni kvaliteti življenja uporabnikov, pa so zelo dobrodošla dodatna sredstva.

Tako se je pojavila ideja o dobrodelnem skladu, ki se je dokončno izoblikovala v obliki večletnega projekta.

S projektom Zbiranje sredstev za izvajanje dodatnih aktivnosti smo pričeli oktobra 2011. Dejavnosti projektne skupine, ki jo sestavljajo trije zaposleni in tri mamice naših uporabnikov, so namenjene zbiranju sredstev za izvajanje dodatnih aktivnosti, za vse uporabnike CUDV Dobrna. Poudarek projekta je na sodelovanju s starši, za vzpostavitev boljše povezanosti med starši in zaposlenimi, ter vzajemnem delovanju v dobrobit naših uporabnikov.

Realizirali smo različne skupne ideje. Ena takšnih je tradicionalni Božični bazar, ki smo ga uvrstili v redni program Veselega decembra, kjer tudi starši s svojimi izdelki na stojnicah pred centrom prispevajo k skupnemu cilju.

V maju 2012 smo v sodelovanju z gimnazijco organizirali muzikal Hija de la Luna, ki je popestril pomladno dogajanje tudi v lokalnem okolju, na Dobrni.

Skupaj aktivno iščemo donatorje, posameznike, podjetja, ki so nam pripravljeni donirati sredstva.

Zbrana sredstva se namenijo izključno uporabnikom za izlete, letovanja, terapevtsko jezdenje, kulturne dejavnosti in športne dejavnosti, ki niso v celoti financirane iz rednih finančnih virov.

Letos smo pripravili individualni poziv za vse, ki bi si želeli postati botri našim uporabnikom in jim mesečno nameniti manjšo vsoto denarja za aktivnosti v prostem času, kot so obiski slaščičarn, kina, nakup drobnih želja v trgovini ...

Oblikovali smo tudi enotno vabilo potencialnim donatorjem.

Vsem, ki ste sodelovali se iskreno zahvaljujemo!

Dobrodošli ste vsi zainteresirani svojci, ki bi pri projektu s svojimi idejami in pobudami želeli sodelovati!

mag. Petra Žnidarčič,
psihologinja

NOGOMET, DEŽ IN JAZ

Trije pojmi, ki na prvi pogled nimajo prav dosti skupnega, pa vendar opisujejo nadvse zanimiv dogodek, ki se je odvil v četrtek, 30. maja 2013.

»Kje maš zdaj sonce« dobim za jutranji pozdrav, ko v kabinet vstopi Andrej, zaenkrat še dokaj nasmejanega obraza, glavni organizator Spomladanskega nogometnega turnirja SOS. Do enajstih je še dolga, veselo odgovorim, zunaj pa vedno bolj lije. Moja vera v sončni četrtek je bila še vedno neomajna.

Kljub dežju turnirja nismo odpovedali, saj so bile ekipe že na poti, pa še Andrej je dvakrat kontaktiral Andreja, ki mu je cel teden »skoraj sigurno« zagotavljal suho dopoldne, če že ne kar cel dan. Kdo, koga? Velkavrha, seveda!

In akcija! Lepo počasi hitro smo se, že precej mokri, naložili v kombi in avto in se mirno, če verjamete (vozila sta namreč Pavli in Tine) odpeljali proti Velenju.

Vsaj trava je umetna, je misel v olajšanje preletela moje možgane, čeprav je celo igrišče za mali nogomet prej izgledalo podobno močvirju po katerem sta Frodo in Sam brodila, da bi končno uničila seme zla, tisti čarobni prstan.

Organizacijska ekipa (Andrej, Pavli, Kaja in Tine), Nada in jaz, ki sem se dogodka udeležila iz čiste želje po novih športnih izkušnjah (mi ne verjamete?), smo nasmejani pripravili vse potrebno za sprejem ekip, tekmovalce in spremljevalni program.

Mislim, da sem v času priprav na nestrpno pričakovano nogometno dogajanje dokončno sprejela dež in začela verjeti, da bo med tekmo pač deževalo. Čeprav sama športa po televiziji nikoli ne gledam, pa sem po naključnih srečanjih s televizijskim ekranom v času, ko le tega precej pogosto gleda moj mož, večkrat videla velike zvezde nogometa, ki so se kot premočene miši podili po veliko večjem igrišču, kot je bilo tole naše velenjsko. Rekla sem si, za naše športnike ni ovir. In res jih ni bilo!

Vinko, Bine, Aljaž, Tine, Jasminko in Luka so svojo nalogo opravili z odliko. Andrej, še veliko bolj nasmejanega obraza, jim je kot trener ekipe s ponosom čestital. Njegova hipoteza se na veliko veselje vseh ni potrdila. Domov so naši prinesli srebrni pokal, v katerega je svoj umetniški potencial vložil Silvo. Prvo mesto je dosegla ekipa VDC Sožitje Maribor, tretje pa Društvo Sožitje Mežiške doline. Čestitke tekmovalcem in organizatorjem so tekmovalce s količino padavin na kubični meter in seveda premagale vztrajni dež.

Sledilo je še odlično kosilo v restavraciji z zelo romantično lokacijo in že smo bili vsak na svoji poti nazaj s soncem v srcu.

Da počasi zaključim tole poročanje s sklepnim razmišljanjem. Kljub moji močni veri in želji po soncu, je zunaj vedno bolj lilo, pa vendar sem v določenem trenutku s fotoaparatom v rokah dojela to višjo ureditev, da je bil dež ravno najboljše, kar se je sploh lahko zgodilo tisti dan. Enkratna, čudovita izkušnja za navdušene tekmovalce, ki morda nikdar ne bi igrali v podobnih razmerah. Sedaj pa bodo lahko vsem poročali o turnirju, kjer je bilo več vode, kot trave, kjer se je lahko še bolj izrazil njihov nogometni talent in športni potencial. Naravnost enkratno!

Če sprejmeš situacijo takšno kot je, si vedno pozitiven. Stvari, ljudi in dogodke sprejemaš z vedrino in nasmehom na obrazu, hkrati pa dejansko vse teče brez zapletov in neprijetnosti. Seveda vsi tega ne zmorejo, najdejo to in ono, da so lahko negativni. Kaj pa imajo od tega? Ne ravno dosti. Notranji nemir, slabo voljo in godrnjanje, ki naleti na odpor pri še tako sprejemajočih, nasmejanih, kajne? Ampak ne za dolgo, saj svetloba vedno premaga temo!

Torej nogomet, dež in jaz - čudovita izkušnja novih uspehov in spoznanj!

mag. Petra Žnidarčič,
psihologinja

PLEŠEMO IN VRISKAMO

Tudi to leto smo pridno vadili ljudske ples, saj so nam v veliko veselje. Imeli smo veliko nastopov. Zaplesali smo naši Majdi, ki je praznovala abrahama. Sodelovali smo na prireditvi za materinski dan v kulturnem domu na Dobrni. Udeležili smo se prireditve »PIKA-POKA« v Rogaški Slatini. Konec maja, pa smo se udeležili državne revije »Zapojmo, zaigrajmo, zaplešimo« v Mariboru. Prireditve se je odvijala v DVORANI UNION, ki je najbolj akustična dvorana v Sloveniji. Po končanem nastopu, bili smo prvi na vrsti izmed tridesetih skupin, smo si ogledali še nastope skupin iz Celja in spet smo se odpravili v garderobo, se preoblekli in pospravili obleke nazaj v kombi. Za to potrebujemo debelo uro. Pojedli smo malico in šli na zaslužen kavo s smetano.

Malo smo se sprehodili in si ogledali Maribor. Kmalu smo se utrudili in spet pristali v slaščičarni pri torticah ali sladoledu.

Bil je že čas za drugi del prireditve «kosilo s plesom» v hotelu Arena pod Pohorjem. Tu se nam je pridružila tudi strokovna komisija, ki nas je ocenjevala in nas zelo pohvalila.

Veseli smo se odpravili proti kombiju, tam pa nas je naša Vida presenetila s čokoladicami. Čestitali smo ji, saj je dan pred tem praznovala 30. rojstni dan.

Milica Krivec,
vodja folklornega krožka

KDOR HOČE VIDETI, MORA GLEDATI S SRCEM. BIŠTVO JE OČEM NEVIDNO.

(Antoine de Saint-Exupéry: Mali princ)

Pri iskanju ideje in namiga, o čem razmišljati, me je navdihnili knjiga Mali princ - francoskega avtorja in pilota Antoinea de Saint-Exupéryja. Prebrala sem jo že nekajkrat in pri vsakem prebiranju se ponovno zamislim nad posameznim likom, njegovimi značilnostmi, osebnostjo, razmišljanjem in delom, ki ga opravlja. Nekaj citatov mi je še posebej ostalo v spominu in se tudi povezujejo z vsakdanjim življenjem, če le znamo pogledati nanj iz večih zornih kotov, z različnimi očmi in se vanje vživimo, kot da smo z njimi tam in v tistem času.

»Vsi odrasli so bili najprej otroci. Toda le redki od njih se tega spominjajo.«

»Samo otroci vedo, kaj hočejo.« »Ne pride daleč, kdor gre kar naravnost.....«

»Tudi med ljudmi je samotno. Ljudje si ne vzamejo časa, da bi sploh kaj spoznali.«

»Ljudje ne vidijo lepote tega sveta, ker jih slepijo njihove strasti in napake; zato so drug od drugega bolj oddaljeni kot zvezde«.

Vsak odrasel človek je nekoč bil majhen, nebogljen otrok, ki je vedel, kaj želi, kaj potrebuje, kaj hoče in je to na tak ali drugačen način pokazal. Z leti se spreminjajo potrebe in načini pridobivanja raznih spretnosti, mislim pa, da vsakdo ostaja vsaj malce otroka, daleč nekje v sebi.

Le zbuditi ga je treba iz spanca in mu dati priložnost, da pokaže kaj želi; včasih malenkost, je pa dovolj, da se svet malce spremeni in upočasni ritem. V množici je marsikdo lahko osamljen, kljub temu, da ga obkrožajo ljudje, vesele narave in dobre volje. Kot je rekel Mali princ, ne znamo si vzeti dovolj časa, da bi se поблиže spoznali, prisluhnili drug drugemu, dali priložnost kaj povedati, se izpovedati, se odkrito nasmejati. V ogromnem gozdu ne vidimo posameznih dreves, drobcenih cvetic ob robu, ki nas pozdravljajo in vabijo v tišino. Pet je ptic v krošnjah dreves je pravi balzam za dušo, za spremstvo na sprehodu, za družbo pri ogledu zelenih vejic, ki poganjajo na ogromnem drevesu in majhnih brstičev, ki komaj kukajo na plan.

Med vsakodnevno poplavo negativnih in črnogledih novic, me je prav razveselila novica o razstavi, ki je v zelo kratkem času obkrožila svet. Luka Tavčar Luks je skupaj z Matejem Peljhanom pokazal in dokazal svetu, da gibalne omejitve človeka ne morejo kar tako nekam prikleniti, niti samo na invalidski voziček, hojico ali bergle. Njegova osebna zgodba, je preko zelo zgovornih fotografij marsikomu pokazala, kaj vse se zmore, seveda z nekaj truda, ustvarjalnosti in domišljije, potrpežljivosti in neizmerno veliko dobre volje.

Matej Peljhan je tudi sam človek, ki je zaradi poškodbe v otroštvu doživel marsikaj trpkega. Pod komolcem mu je odtrgalo desnico, poškodovano ima tudi drugo roko, je slep na levo oko, fotoaparat drži z levico, ga obrne na glavo, nasloni na poškodovano desnico, proži pa z mezincem. Kljub vsemu temu, zanj ni bilo ovir, da ne bi opravljal različnih aktivnosti od športa do umetnosti. Danes opravlja službo kliničnega psihologa, ki v poklicni praksi dela z otroki s posebnimi potrebami.

Njegova omejitev je samo nebo, mladim z gibalnimi omejitvami pomaga, da se lahko izražajo po svoje in ustvarjajo na svoj način s tako imenovano fototerapijo, skupaj z Juretom Kravanjo.

Luka - 12 letni deček, ki je zbolel za mišično distrofijo, potrebuje stalno pomoč druge osebe. Z drobnimi, a precej nemočnimi gibi, s prsti upravlja krmilo električnega vozička in drži flomaster, s katerim na majhne liste papirja zelo počasi, a zato toliko bolj vztrajno in natančno ustvarja risbe, iz katerih kar vrejo njegove zamisli in domišljija. Pred svojo usodo si ne zatiska oči, a se ji tudi ne predaja preveč. Noče niti pomilovanja niti usmiljenja, ampak ostaja pozitiven in osredotočen predvsem na tisto, kar v življenju lahko počne. Dejavnostim, ki jih zaradi gibalno oviranega telesa ne more izkusiti, se zna približati duhovito, na tak ali drugačen način. Včasih tudi preko domišljije in virtualnih svetov, v katerih njegova ustvarjalnost dobi krila in se razbremeni vseh telesnih omejitev. In ravno iz tega izvora je nastala pobuda za to čudovito razstavo z naslovom Mali princ. 8 različnih podob, na katerih Luka med drugim rolka, plava z ribami, pleše, igra košarko ... ne gre razumeti zgolj kot pobeg iz resničnega sveta, saj zadnja fotografija iz serije popelje v svet, v katerem živi, k njegovim barvnim flomastrom, s katerimi ustvarja nove pisane čisto svoje svetove. Je pa pomemben vrstvi red fotografij, saj pripovedujejo zgodbo o Lukovem skoku v domišljijski svet in nato spet nazaj v resničnost. Njegovo domišljijo, glasbo, šport, svet pisanih flomastrov, črt in krivulj spremljajo baloni, ki spodbudijo njegovo telo v gibe, najprej iz vozička k sanjam v korak po stopnicah; na rolko, ki ga popelje v širni svet; na igrišče pod koš; pod vodno gladino, kjer se potaplja z ribami; na ulico, kjer pleše brake dance ...

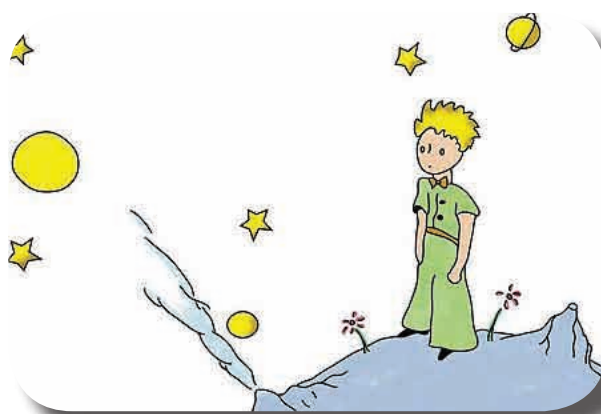
in se potem znova vrne k svojemu vozičku in praznemu listu papirja, ki čaka, da s svojimi flomastri pričara novo vzdušje.

Ob tem se srečata dva svetova, sorodna, a tako vsak sebi. Sprva se zdi, kot da med njima ni skupne mere, kot da si nasproti stojita nema tujca. A skozi duri vzajemne občutljivosti se kmalu stkejo skupne vezi. Skozi domišljijo malega princa vrtoglava vožnja pohlepa izgubi smisel, mero ji namreč postavi prestiž sreče vsakdanjosti in minljivosti posameznih trenutkov in drobnih neprecenljivih radosti. Uprizorjena je težka tema brez vsakega predsodka, na igriv, športen, pravljichen, glasbeni način, pozitivno, čisto po teoriji Malega princa. Ozadja niso digitalno postavljena, ampak so to navadne rjuhe, nagubane glede na vsako projekcijo posebej z ustreznimi pripomočki, ki ustvarijo prostor. Poleg njegove aktivnosti v domišljijem svetu se pri vsaki fotografiji lahko pojavi vprašanje z druge strani - iz strani gledalca in njegove projekcije, saj na takšne vrste življenje marsikdo gleda s pomilovanjem, sočustvuje s starši..... Ampak zgodba sama po sebi ni prikazana v patetični luči, je lahkotna, nam vsem, pa nastavlja ogromno zrcalo, da se vprašamo: »Ali sploh znamo v vsakdanjem življenju ceniti običajne stvari, ki jih imamo in jih jemljemo za samoumevne in nujno potrebne? Ali znamo na težave in ovire v življenju pogledati, gledati in videti z drugačnega zornega kota?» Ali se dovolj zavedamo najbolj znanega stavka iz knjige Mali princ: »Čuj mojo skrivnost. Zelo preprosta je: kdor hoče videti, mora gledati s srcem. Bistvo je očem nevidno«. In res je tako. Marsikatera stvar ali dejanje v resnici ne izgleda tako kot je navzven videti. Marsikdo pod trdim zunanjim oklepom skriva krhko notranjost in čutno srce, le pokazati ne zna ali pa tega noče ali ne zmore.

Zato je svet tako pisan in poln raznoličnosti.

Vsem pa je skupno: gledati s srcem ali gledati samo z očmi; poslušati s srcem ali samo slišati z ušesi, govoriti ali samo kar nekaj povedati.....Te, navidez nepomembne razlike, predstavljajo tiste drobtinice v življenju, ki vodijo do srčnega soodnosa med ljudmi. In ravno to v življenju vodi do pravega cilja, kjer je pomembna pot, včasih za nekoga kar naravnost in zelo hitro; spet za drugega z ovinki; za nekoga se vije malce bolj strmo; komu se na poti pojavijo ovire, ki jih mora na pravi način preskočiti, da se pri tem ne poškoduje; spet tretji pa prestavlja ogromne skale z vso svojo močjo, da lahko strumno koraka dalje. Vsem nam popotnikom skozi življenje, pa je še vedno skupno načelo: »Tam, kjer je volja, tam je pot!«

Renata Kerovec, mami Nije

Uredniški odbor: Simon Krajnc, mag. Petra Žnidarčič, mag. Tine Kovačič, Silvo Lavtižar, Tatjana Šušteršič

Grafično oblikovanje: Silvo Lavtižar

Tehnična priprava: Simon Krajnc

Članke in fotografije so prispevali zaposleni in uporabniki CUDV Dobrna, njihovi starši in obiskovalci.

Tisk: AKELEI

Izdano: Junij 2013, naklada 200 izvodov